

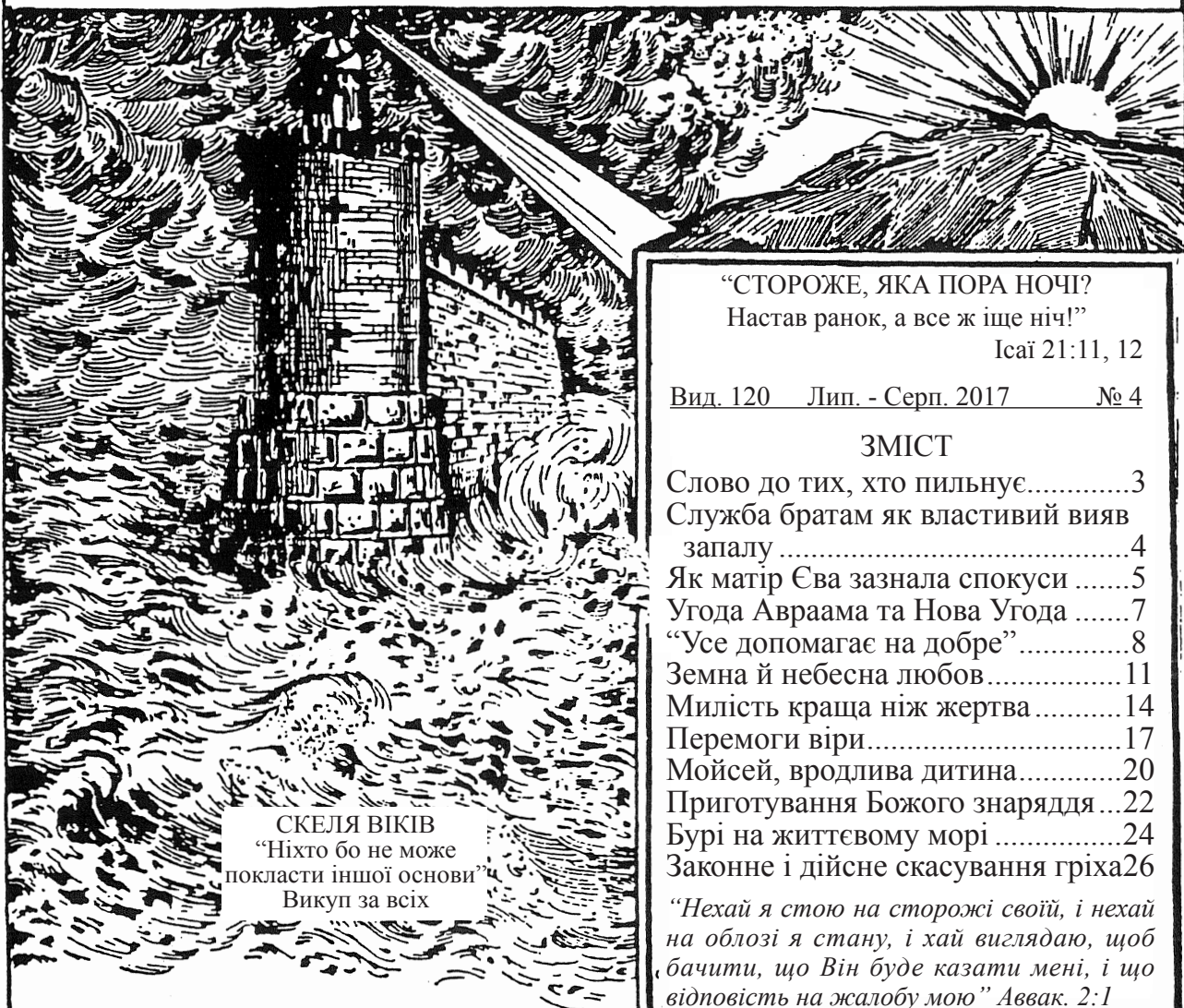
ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

і

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
"Ніхто бо не може
покласти іншої основи"
Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Iсаї 21:11, 12

Вид. 120 Лип. - Серп. 2017 № 4

ЗМІСТ

Слово до тих, хто пильнує.....	3
Служба братам як властивий вияв запалу	4
Як матір Єва зазнала спокуси	5
Угода Авраама та Нова Угода	7
"Усе допомагає на добре"	8
Земна й небесна любов.....	11
Милість краща ніж жертва	14
Перемоги віри.....	17
Мойсей, вродлива дитина.....	20
Приготування Божого знаряддя...22	
Бурі на життєвому морі	24
Законне і дійсне скасування гріха	26

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що церква є “храмом” живого бога – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

**ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.**

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

СЛОВО ДО ТИХ, ХТО ПИЛЬНУЄ

“Пильнуймо та будьмо тверезі”

(1 Солунян 5: 6).

Апостол Павло звертається до Церкви, враховуючи себе, коли каже: “Пильнуймо та будьмо тверезі”. У контексті він дає зрозуміти, що ми повинні пильнувати щодо Дня, тобто Царства Месії, яке становитиме цей День. Ми знаємо, що треба сподіватися сходу Сонця Праведності. Церква повинна бути визволена з гріха та смерті вранці цього чудового Дня. Її часткою повинно бути Перше Воскресіння до слави, честі та безсмертя разом з її Господом.

Св. Павло говорить нам, що Бог так влаштував Свій задум, що цей День прийде як злодій вночі – крадькома; що ті, які сплять, не здогадуватимуться про те, що День настав, тому не можна сподіватися, що вони будуть у стані очікування. Ось слова нашого Учителя: “Уважайте ж на себе,.. щоб день той на вас не прийшов несподівано... Тож пильнуйте” (Лк. 21: 34, 36). Віримо, що Він залишає справу прихованою, бо для нас загально буде краще не знати точного часу. Наприклад, під час довгого періоду Середньовіччя для християн було краще не знати, коли настане час Христового повернення. У їхньому дні відбувалися дивовижні події, як, зрештою, у кожному дні, але, як читаємо, цих подій є щораз більше з наближенням Дня.

Хоча противник завжди діяльний у своїх зусиллях нашкодити Господній справі, він ще більше зводитиме своїми злими впливами в останні дні. Оскільки цей День наближається, ми повинні бути щораз більше насторожі, захищаючи кожне місце нападу. Господь дає нам цю можливість пильнувати і нагородить вірних, бо Йому до вподоби ті, які пильнують. Вони

не будуть недбалими. Кожний, хто недбалий, не належатиме до класу Царства, бо він не є з тих, кого Він хоче прославити.

Господь шукає тих, які готові дізнаватися щораз більше про Його План. Вони, пильнуючи, зростатимуть у благодаті та знанні. Вони не схожі на світ. Світ буде в сонному стані – не вартий цього Дня. У цей час темрява вкриває цілу землю. Але Божий народ отримав особливе світло. Він любить світло. “Для моєї ноги Твоє слово світильник, то світло для стежки моєї” (Пс. 119: 105). Воно не схоже на світло місяця, яке світить далеко, а є невеликим світлом для ніг тих, які його пильнують. І той, хто хоче спати, побачить, що його світло гасне.

ДОКАЗИ НОВОГО ДНЯ

Шлях, який Господь визначав для Свого народу на увесь цей вік, був вузьким шляхом – дуже вузьким. Господнє світло дається тільки тим, хто шукає, – хто чекає, хто пильнує. Саме вони углядять ранковий світанок.

Інші не будуть бачити, бо вони не пильнували, щоб упіймати перші промені Нового Дня. Хоча відбуваються події, які є доказами Нового Дня, вони про це не здогадуються. Наприклад, чудові благословення наших днів є проявами Нової Епохи. Ранок вже настав. Ми здивовані, що люди цього не бачать. Але вони приписують ці чудові речі різним причинам. Вони думають, що це тільки результат ще інших кроків людини у її поступі вгору від стану мавпи. Людина стала більш інтелегентною, ходить на концерти, відвідує церкви тощо. Отже, вона є щораз далі від мавпи!

Вміння використовувати пару та електрику доводить, що ми входимо у Вік Розуму! Люди

забувають, що талановитих винахідників не так багато. Бачимо, що всі ці великі благословення належать до Нової Епохи. Їх запроваджує Бог. Зауважте, що не освічені, а малоосвічені створили дивовижні винаходи, надзвичайно корисні для людини. Винаходи, які стали найбільшим благословенням будь-коли відомим світу, були зроблені невченими людьми. Ці речі не треба приписувати “віку розуму”, як кажуть нам. Мабуть, ніхто з теперішнього покоління не може зрівнятися з Шекспіром, ані зі св. Павлом, ані зі Соломоном, чи Давидом, чи Мойсеєм.

ПИЛЬНУВАТИ З МЕТОЮ

Апостол говорить: “Пильнуймо та будьмо тверезі”. Не можна сказати, що він має на увазі, щоб ми не вживали спиртні напої, тютюн та інші речі, які мають одурманюючий вплив на нерви. Думка полягає в тому, що ми повинні пильнувати і бути тверезими у своєму розумі. Бачимо, як багато людей чимось захоплюється, – хитається від усякого вітру науки. Вони не можуть навести доказ того, що приймають. Вони не знають, що Правда є тільки для одного класу людей, – для тих, хто пильнує.

Як уважно ми повинні спостерігати за всіма знаками Нового Дня, яких є щораз більше! Однак сторож, який стоїть на відповідальному посту і бачить те, що відбувається, але мовчить, не приносить жодної користі. Нам потрібен особливий сторож! Той, хто пильнує, повинен звертати увагу інших на ці чудові речі. Він повинен намагатися підняти на ноги Дім Віри.

Є люди, які повністю посвячені, але вони, мабуть, ще не прокинулися. Ми повинні їх легко штовхнути, щоб змусити бачити ці чудові речі. А оскільки нас незабаром покличуть на весілля, ми повинні пам'ятати, що частиною нашого обов'язку пильнувати є берегти нашу одягу білою. Ми повинні пильнувати з метою. Якщо ми зрозуміли, як близько Наречений, то якими уважними нам треба бути до своєї одяги! Якщо іншим не відомо, то вибрана Наречена знає, як близько Наречений. Тож вона повинна пильнувати і бути тверезою.

У певному значенні може бути багато речей, які викликають у нас захоплення. Ми можемо підстрибувати на вигляд чогось дивовижного або плескати в долоні і т. д. Річ не в тому! Ми повинні бути тверезими. Але не треба потрапляти в заціпеніння та бути млявими. Треба пам'ятати, що Господь дає нам знання для того, щоб використовувати його, і ми повинні це робити щораз більше. Чим більше ми бачимо власні недоліки, тим більше повинні пильнувати і бути тверезими. Тоді ми будемо обережні, будемо допомагати один одному і зодягатись щораз більше в плоди та благодаті Святого Духа, – терпеливість, покору, доброту, братню доброзичливість, любов. А якщо ми пильнуємо, то ми будемо позбуватися злоби, люті, ненависті, задрощів, суперечки. Тим самим ми будемо до вподоби Нареченому і прийнятними для Нього, будемо готуватися, щоб увійти з Ним у радощі та благословення, які зараз так близько – біля дверей.

R5256 (1913 p.)

СЛУЖБА БРАТАМ ЯК ВЛАСТИВИЙ ВИЯВ ЗАПАЛУ

*“Бо ревність до дому Твого з'їдає мене”
(Псалом 69: 10).*

Ці слова за днів Давида могли здатися надто поетичними, перебільшеними. Щоправда Давид мав ревність до Господнього Дому – спочатку до Намету, а згодом до Храму, який прагнув збудувати, та який Господь не дозволив Йому звести. Давид мав справжню ревність до цього Дому.

Ми маємо ключ до пророцтва, виходячи з його застосування в Новому Завіті до нашого Господа. Коли Ісус зробив бич із коротких

шнурків і повиганяв міняльників із Храму, Його учні згадали і, можливо, процитували уривок: “Ревність до дому Твого з'їдає мене” (Ів. 2: 17). Господнім Домом у цьому випадку був Храм, і ревність нашого Господа в очищенні Храму від усілякої торгівлі дехто вважає дуже доречною, тоді коли інші сприймають її як крайність.

Та про ще глибше значення свідчить вислів, що Церква є Його Домом – Божим Домом. Апостоли, говорячи про Церкву, кажуть, що ми є Храмом Святого Духа (1 Кор. 6: 19). Ще сказано, що ми будуємось разом як живе каміння (1 Петр. 2: 4, 5). Тому бачимо, що істинним

Божим Домом, до якого Ісус мав ревність, був Дім Синів. Юдеї були Домом Слуг під проводом Мойсея, тоді як Христос був Сином над Своїм Домом – Домом Синів, “а дім Його ми, коли тільки відвагу й похвалу надії додержимо певними аж до кінця”, бо “вірний Той, Хто вас кличе” (Євр. 3: 5, 6; 1 Сол. 5: 24).

ДУХ ХРИСТА – ДУХ СЛУЖБИ

Маючи перед очима цей погляд на Дім, ми можемо бачити, яким чином ревність Ісуса до Божого Дому з'їдала Його – поглинала. Ми вживаємо вирази “з'їдала”, “поглинала” в тому ж значенні, у якому вживаємо вираз “іржа” щодо заліза. Ревність це щось пристрасне, палке, гаряче. Дивлячись таким чином на Учителя та Його Дім, яким Він був зацікавлений, бачимо, що Його ревність, Його енергійна діяльність для нього спонукала, вела до того, щоб класти Своє життя за тих, які стануть Божим Домом, Божими синами, Божим народом. Ця ревність до Господнього Дому, до Господнього народу – щоб допомагати йому – поглинала Його час та сили.

Протягом Євангельського віку Господь пропонує Церкві бути поглинутою так, як Він. Однак єдиними членами Божого Дому, тобто Божими синами, є зачаті Святим Духом, як про це виразно говорить апостол. Тож якщо ми маємо Дух Христа, то це буде дух служби. Це буде ревність, запал, активність, що спонукує нас служити в Церкві. Відповідно, це означатиме, що ми будемо поглинуті так, як був поглинутий Учитель, у службі Його Церкві, яка є Його Тілом (Мт. 20: 28; 1 Ів. 3: 16).

ПРИГОТУВАННЯ ДО БОЖЕСТВЕННОЇ ПРИРОДИ

На небесному рівні є Божі сини, яким ніколи не було дано можливості проявити таку ревність. Їм ніколи не було запропоновано

приєднатися до перевиховання людства. Цей привілей був даний Логосу, Єдинородному. Він отримав можливість покласти Своє життя: “Але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, будучи слухняний аж до смерті, і то смерті хресної... Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я” (Фил. 2: 7-9).

Ревність нашого Господа не коштувала Йому Його небесного дому, Його небесного стану. Натомість Бог, навпаки, високо возвеличив Його – до вищого становища. Вираз “з'їдає Мене” стосувався Його земного життя, яке Він поклав за світ. Отець дав Йому ще вищу природу, ніж ту, яку Він мав попередньо – Божественну. І ця ревність, яка з'їдала Його, приготувала Його до високої нагороди Божественної природи.

Св. Петро каже, що Господь дав нам “цінні й превеликі обітниці, щоб ними [через їхню діяльність в нас] ми стали учасниками Божої природи” (2 Петр. 1: 4, Хом.). Апостол Павло говорить, що коли ми страждаємо з Христом, то будемо царювати з Ним; а коли ми мертві з Ним, то будемо жити з Ним (2 Тим. 2: 11, 12). Коли наша земна природа буде поглинута, ми здобудемо Божественну природу: “Всі перемінимось, раптом, як оком змигнути” (1 Кор. 15: 51, 52).

Отже, нагода показати повноту ревності в службі Богу не була дана напередодні Євангельського віку ані Адамові, ані комусь із людської сім'ї. Ця нагода також не дістанеться Божим синам у наступному віці. У той час жертвування прийде до завершення; більше не буде гріха, смутку, болю, зітхання, плачу або вмирання! (Іс. 35: 10; 51: 11; Об. 21: 4).

R5250 (1913 p.)

ЯК МАТІР ЄВА ЗАЗНАЛА СПОКУСИ

“Але змій був хитріший над усю польову звірину, яку Господь Бог учинив. І сказав він до жінки: Чи Бог наказав: Не їжте з усякого дерева раю?” (1 Мойсея 3: 1).

Біблійне вчення, що Бог не відає гріха, означає, що Він не припускається гріха. Він

не чинить жодного гріха, не потурає жодному гріхові. Він не сприяє гріху. Він не може дивитися на гріх і не виправдовує його. Він не має жодної прихильності до нього, не звертає Своє лице та очі на грішного, а, навпаки, відвертається від нього. У Нього немає найменшого співчуття до будь-чого грішного.

Тому, коли б людина була вкрай грішною, Бог не мав би до неї жодної прихильності. Натомість Святе Письмо представляє думку, що людина не є такою грішною (у найвищій мірі), що вона грішна через слабості, які мали свій початок давно, коли батько Адам проявив неслухняність, що покарання смертю прийшло на батька Адама в результаті його непослуху, як це записано в Книзі Буття. Оскільки людина є грішною радше з природи, аніж через свавілля, Бог постановив відкупити її від прокляття й повністю примирити зі Собою через Реституцію, яку здійснить наш Господь Ісус під владою Месіанського Царства.

Ті, які не підпорядковуються законам та вимогам цього Царства, будуть вважатися свідомими грішниками. Бог жодною мірою не виявлятиме до них прихильного ставлення. Він позбавить їх усіх прав та привілеїв. Вони будуть знищені, як написано: “Безбожних усіх Він [Бог] понищить” Другою Смертю (Пс. 145: 20).

ОБМАН ЧЕРЕЗ НАВІЮВАННЯ ДУМКИ

Існує свідомий гріх. Той, хто знає, як робити правильно, а робить неправильно, є добровільним грішником. Великим добровільним грішником, як подає Святе Письмо, є сатана. Читаємо, що він був злочинцем від початку і не встояв у Правді (Ів. 8: 44). Він убив наш рід своїм обманом. Він не сказав правду, а перекрутив її. Він сказав матері Єві, що вона не помре, якщо скуштує забороненого плоду, і буде мати мудрість та знання, яких прагне. Не подумайте, що сатана зробив це прямо. Ні, він зробив це через змія.

Як подає Святе Письмо, змія у той час не повзав на череві і розумом був наступним після наших прабатьків. Сатана використав його, щоб порадити Єві не слухатися Творця. Єва мала б сказати: “Хто він такий, щоб вчити мене не слухатися Великого Творця, Який створив людину?” Спокуса, однак, прийшла дуже хитрим чином. Змій промовляв не словами, а, очевидно, вчинками. Він постійно приходив до дерева, з якого Адамові та Єві заборонялося їсти, і їв плоди.

Матір Єва бачила, що змія їсть плоди і при цьому він найрозумніший зі всіх тварин. Йй спало на думку, що змія найрозумніший зі всіх тварин тому, що їсть із дерева, заборонений плід. Відтак прийшла ідея, що причина, чому

вони не повинні їсти плоди цього дерева, у тому, щоб не дозволити їм стати такими розумними, якими вони могли би бути. Врешті була запропонована думка: “Якщо ви будете їсти плоди цього дерева, то вони будуть мати такий вплив, що зроблять вас такими як Бог. Ви будете знати все”. Отже, непряме переконування під впливом змія, опанованого сатаною, стало серйозним обманом для Єви.

ДЕГРАДАЦІЯ ЗМІЯ НЕ БУЛА НЕСПРАВЕДЛИВІСТЮ

Можна було би заперечити, що матір Єва не згрішила. Але ж ні, вона вчинила гріх. Вона знала, що не має права порушувати отриманий наказ. Кожен, хто робить зло свідомо, чинить гріх. Ми б так само могли виправдати людину, яка вкрала тисячу доларів. У той час вона знала, що краде. Незалежно від того, чи її впіймали, чи ні, вона вчинила злочин.

Іншими словами, зло починається з серця, з готовності, з наміру вчинити зло. Така особа є грішником – порушником Закону. Тож матір Єва була порушником Закону і в такому значенні підлягала покаранню. Змій, натомість, не був моральною істотою, щоб, як злочинець, отримати особливе покарання. Злочинцем був сатана, який колись буде знищений, як і ті, хто має його дух, його вдачу.

Тим не менше, певна кара дісталася і змієві – не для того, щоб його покарати, адже він не зробив нічого протиприродного, а для того, щоб зробити його синонімом Гріха, оскільки він був знаряддям Гріха. Змій став символом сатани та Гріха. Коли сини Ізраїлю були неслухняні в пустині, Бог дозволив, щоб їх жалили вогняні змії. Далі Він наказав Мойсеєві підняти мідяного змія на жердині, щоб кожен, хто глянув на нього, міг жити (4 М. 21: 6-9). Наш Господь сказав, що “як Мойсей підніс змія в пустині, так мусить піднесений бути й Син Людський, щоб кожен, хто вірує в Нього [не згинув, але], мав вічне життя” (Ів. 3: 14, 15). Як Мойсей підніс змія в пустині, щоб зцілити людей, так і всі можуть зцілитися, звертаючись до нашого Господа за потрібною допомогою.

Змієві не завдано жодної несправедливості, коли Бог сказав: “На своїм череві будеш плазувати”. Бог не укладав угоди ні з ким, окрім Своїх розумних створінь. Тому якщо віл деградує

до стану жаби-вола, то в цьому не буде жодного порушення справедливості. Змій та інші дикі тварини мають життя як незаслужену милість від великого Творця. Жодне створіння не має найменшого права ставити умови, які привілеї та благословення він має отримати. Проста деградація тварини з однієї форми життя в іншу

не була жодною несправедливістю. Однак це урок покори, який був корисний тією чи іншою мірою впродовж усіх шести тисяч років історії людини, який також буде корисний впродовж всього грядущого Месіанського славного панування праведності.

R5238 (1913 p.)

УГОДА АВРААМА ТА НОВА УГОДА

Угода Авраама не є Новою Угодою, так само як вона не є Угодою Закону. Нова Угода – назва порядку, який Бог установить для Ізраїлю та всього людства, які під час Месіанського царювання зажагнуть стати “справжніми ізраїльтянами”. Ця Нова Угода буде запроваджена як засіб, щоб принести благословення, передбачені Угодою Авраама.

Угода Авраама стосується передусім Насіння Авраама, яке має стати славним та могутнім, щоб благословити світ. Вона стосується порядку, завдяки якому позаобразне Насіння Авраама, після прославлення, виконає почесну працю, передбачену для нього Угодою Авраама.

Виконання Угоди Авраама почалося від особи нашого Господа Ісуса: не тоді, коли Він залишив небесну славу, ані тоді, коли народився як немовля у Віфлеємі, а тоді, коли Бог прийняв Його посвячення і дав Йому зачаття до нової природи під час Його хрищення, удосконалюючи Його новою природою у воскресінні. Людина Ісус Христос, перед зачаттям Святим Духом, не була цим Насінням Авраама за обітницею, здатним благословити людство, бо доки Ісус був у плоті (навіть досконалий), благословення світу через Нього було неможливим. Світ знаходився під вироком смерті і не міг отримати благословення, доки не було зроблено кроку до зняття цього виroku смерті.

Тому справа Викупу була потрібною для світу. Ісус у плоті, даючи викупну ціну, не володів би життям для Себе, щоб стати Царем Слави і Священиком за чином Мелхиседека (Пс. 110: 4; Євр. 5: 10), коли би Бог не дав зачаття, не оживив і не підняв Його до вищої, духовної природи. Отож хоча Ісус через Свою матір був насінням Авраама за плоттю, Він успадкував цю Обітницю Авраама не за плоттю, а як Нове Створіння.

Тому, щоб здобути цю вищу природу, щоб бути духовним Насінням Авраама і благословити всі племена землі, Ісусові було потрібно увійти в особливу угоду жертви. Церква (члени Його Тіла) повинна зазнати всього, чого Він зазнав, і повинна віддати своє земне життя, бо, чи то мова йде про юдеїв, чи про поган, відомо, що плоть та кров не можуть успадкувати Царства. Тому привілей Церкви – увійти в угоду жертви з Ісусом. Читаємо: “Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіт зо Мною” (Пс. 50: 5).

Потрібен був увесь Євангельський вік, щоб зібрати святих і скласти їхні жертви. Ці жертви повинні закінчитися, перш ніж вони зможуть здобути небесну природу – стати членами Духовного Насіння Авраама та спадкоємцями за обітницею. Апостол каже: “Чого Ізраїль шукає [хоче стати Духовним Насінням Авраама], того не одержав, та одержали вибрані, а останні затверділи” (Рим. 11: 7).

Вибрані здобувають цей блаженний стан через угоду жертви, у якій Ісус діє як їхній Заступник. Перші члени були прийняті в П’ятидесятницю. Останні члени, віримо, скоро закінчать свій шлях із радістю. Тоді Духовне Насіння Авраама буде повне і готове служити світу як великий позаобразний Посередник Нової Угоди.

Угода Авраама була особистою Угодою Бога, тобто обітницею. Через те, що вона була безумовною, вона не мала посередника (Гал. 3: 19, 20), ані не потребувала печатання кров’ю. Радше, ми б сказали, Бог запечатав її Своєю клятвою (Євр. 6: 16-18). Угода Закону потребувала крові тельців та козлів, як відшкодування за гріхи народу, який мав отримати благословення образним чином. Нова Угода потребує крові кращих жертв, як відшкодування за гріхи людей, які мають отримати дійсні

благословення. Ці дві Угоди не могли набути чинності без пролиття крові та відпущення гріхів (Євр. 9: 18-22).

Проте Угода Авраама зосереджується в Новій Угоді. Від самого початку Бог мав на думці передусім Духовне Насіння Авраама, Нове Створіння, яке ніколи не знало гріха. Сам Ісус був святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників і не потребував жодного примирення за гріх, щоб увійти в цю Угоду і стати Духовним Насінням Авраама та спадкоємцем. Ті, які були прийняті як Його члени, не мають такого становища, ані не гідні цього, хіба що прийняті як Його члени після

приписання їм Його заслуги і принесення їх у жертву як Його власної плоті.

Отже, строго кажучи, ми не можемо казати, що Угода Авраама коли-небудь була запечатана кров'ю або коли-небудь буде. Все ж таки це не змінює факту, що Ісус не міг стати великим позаобразним Пророком, Священиком та Царем без крові (смерті), і Ним не можемо стати без крові (смерті) ми, Його члени, тобто бути прийнятими через Нього. Тільки непрямо можна сказати, що Угода Авраама запечатана кров'ю. Св. Павло дає зрозуміти, що вона була запечатана клятвою Єгови (Євр. 6: 13-18).

R5226 (1913 p.)

“УСЕ ДОПОМАГАЄ НА ДОБРЕ”

1 Мойсея 46: 28-34; 47: 12, 28-31

“І знаємо, що тим, хто любить Бога,.. усе допомагає на добре” (Римлян 8: 28).

Яків та вся його сім'я залишили Ханаанську землю, Обіцяну Землю, Палестину, і на запрошення фараона через Йосипа осілися в землі Гошен, придатній для їхнього заняття – розведення та випасання стад. Йосип вирушив своєю колісницею до Гошен і там зустрів батька, Якова, якого не бачив багато років. За звичаєм східних країн вони поцілувалися, від чого Йосип розплакався. Далі було офіційне представлення Якова та його сім'ї фараонові. Йосип пильнував, щоб вони не допустилися помилки, і дав виразно зрозуміти цареві, що їхнім заняттям завжди було доглядання стад та випасання худоби. Єгиптяни цуралися такого заняття, тому повинні були триматися подалі від євреїв. Ось так земля Гошен стала майже окремою від Єгипту країною.

У той час Якову було сто тридцять років, і сили поволі полишали його. Коли його привели до фараона, Яків благословив його, – припускаємо, у тому значенні, що попросив для нього Божественного благословення. Ось так сім'я Якова, звана тепер новим іменем, Ізраїль, міцно оселилася в Єгипетській землі. Після того Яків прожив ще сімнадцять років, під час яких Йосип та його народ, ізраїльтяни, перебували в милості у фараона та єгиптян.

Наша лекція передусім стосується Божого прагнення та спроможності зробити так, щоб

усі труднощі Його народу допомагали йому на добре. Це, природно, викликає запитання: яким чином життєві труднощі Якова були йому на добре? Святе Письмо говорить: “Полюбив Я Якова, а Ісава зненавидів [полюбив менше]”. Божа любов, треба визнати, якимось чином діяла так, щоб усе було на добре для Якова та його сім'ї. Але виникає запитання: як? Чи можна побачити, як Божественна милість сприяла благополуччю Якова та його сім'ї?

Ми можемо тільки очима віри, веденими словами Ісуса, Його апостолів та пророків, бачити, як Боже благословення було з Ізраїлем, обдаровуючи його цими благословеннями більше, ніж інших. Багато хто не має очей віри, відповідно небагато хто може побачити це, оцінити, зрозуміти. Більшість так званих християн та юдеїв не здатна бачити, яке благословення отримав Ізраїль. Відповідно, вони мають слабку віру і дуже податливі на те, щоб представники Вищої Критики та еволюціоністи довели їх до повної невіри в Біблію та в Божественний План Віків, який вона представляє.

Яків, ставши спадкоємцем великої Обітниці, даної Аврааму (що в його Насінні благословляться всі покоління землі), одразу потрапив у скрутне становище. Він утік з дому, залишивши все своєму братові. Потім він служив дядькові Лавану сім років, щоб узяти Рахіль за дружину, однак Божественне Провидіння дозволило, щоб його обманули, і він був змушений служити за

неї ще сім років. Раз за разом його дядько Лаван змінював своє рішення, намагаючись усіляко використати Якова. Врешті Яків був змушений вступити з ним у суперечку, щоб захистити свої інтереси.

Після цього, забравши набуте за багато років важкої праці, він повернувся до Ханаану, однак побоювався свого брата Ісава. З часом Яків втратив дружину і загубив Йосипа, свого улюбленого сина. Тоді настав голод, ще пізніше знайшовся Йосип, і відбулися події нашої недавньої лекції. Перехід до Єгипту здавався нещастям, бо єгиптяни поневолили ізраїльтян. Врешті-решт їх звільнено, та тільки для того, щоб вони перейшли важкі випробування в пустелі Паран під час сорока років перед входом у Ханаан.

ЯК БОГ БЛАГОСЛОВИВ ІЗРАЇЛЬ?

Оволодіння землею відбувалося поступово. Ізраїльтяни перенесли різні випробування та труднощі, потрапляли в полон до филистимлян, сирійців і т. д. Потім вони мали царів, ще пізніше відбувся бунт, тобто поділ Царства, після якого було ще більше воєн, голоду, моровиці, аж врешті всі були забрані в полон до Вавилону. Туди вони йшли багаточисленні, а поверталися як мала громада. Далі було ще більше випробувань, воєн і т. п.

З часом прийшов Ісус, та був відкинутий усіма, окрім небагатьох. Тоді Бог відкинув цей народ: “Ваш дім застається порожній для вас”. Поступово прийшли труднощі та анархія, аж весь народ потрапив у Гадес – заснув як нація. Так він спав понад вісімнадцять століть, хоча при цьому окремі особи зазнали переслідувань серед різних народів.

Хочемо зрозуміти, як поєднати Боже благословення з усіма цими труднощами Ізраїлю? Хочемо знати, як Бог керував усім для їхнього добра та благословення більше, ніж справами інших народів. Щоб зрозуміти, ми повинні глянути на інші нації та народи і на те, що з ними відбулося, а тоді перевести погляд у майбутнє.

Де Єгипет, де влада фараона сьогодні? Де Асирія, де її народи сьогодні? Де филистимляни? Де знайти той чи інший народ або всі народи, яким так добре велося за днів Ізраїлю? Їх більше немає. Вони змішалися з іншими народами

або зникли через природні процеси. Їх сьогодні неможливо відновити, бо жоден з цих народів не залишився. Ми не ведемо мову про численні племена Індії, ані про об’єднані групи в Китаї та Японії, ані про дикунські племена Африки. Всі вони знаходилися поза межами нашої історії, бо не були тісно пов’язані з народом Ізраїлю – природним або духовним.

Натомість Ізраїль існує сьогодні, навіть якщо він, як народ, спить в Гадес, Шеолі, чекаючи національного пробудження та воскресіння. Це пробудження вже змушує “сухі кості” прокинутися з відчаю і дозволяє звернути погляд на майбутній день благословення та добробуту. Одним із наслідків Божої провіденціальної турботи було те, що Ізраїль як народ не переставав існувати. Його далі надихає надія на майбутні благословення, збудована на Божій обітниці, даній Аврааму. Судячи з пророцтва, ця надія згодом знову оживить Ізраїль, виведе його на перший план і ототожнить із великим Месіанським Царством, яке благословитиме світ.

Хтось може сказати: “Не говоріть нам про благословення народу, бо тоді доведеться думати про весь світ із погляду загального братерства людей. Якщо Ізраїль мав благословення від Бога, то повинно бути також особисте благословення, а не тільки продовження благодаті для цілого народу в його житті”.

Цілком вірно, відповідаємо ми. І в минулому, і в майбутньому є особисті та національні благословення. Щоправда, у відносинах між Богом та Ізраїлем виявилось, що не всі з цього народу були святими, гідними найвищих почесей та ролі в Божественному Задумі. Та ці сприятливі події слугували вибору з цього народу особливих людей, схожих своїми прикметами на Авраама, передусім вірою та слухняністю. Після Авраама був Ісак, після Ісака був Яків, після Якова був народ Ізраїлю, серед якого час від часу були нечисленні особи, гідні того, щоб стати поряд з отцями – Авраамом, Ісаком та Яковом.

Важкі випробування впродовж століть життя народу сприяли вихованню шляхетних характерів, сильних вірою і відданих до останнього. Св. Павло перераховує деяких із них, окрім Авраама, Ісака, Якова та пророків. Він включає до їх складу усіх “справжніх ізраїльтян”, відданих Богу настільки, щоб зносити переслідування заради праведності та надій, які вони здобули через

цю Авраамову Обітницю. Деякі з них, за його словами, “камінням побиті бували, допитувані, перепилювані,.. що світ не вартий був їх”.

Цей процес вибору продовжувався до часів Ісуса і знайшов славу, хоча і нечисленну, громаду. Бог шукав саме таких людей і знайшов тих, кого шукав. Щоправда, вони ще не отримали своєї нагороди, і їхня нагорода буде не небесною, але земною, як було обіцяно: “І дам Я тобі та потомству твоєму по тобі землю скитання твого”.

Цим вірним з Ізраїлю все сприяло на добре, бо вони любили Бога, відгукувалися на Його праведність, представлену їм, і на велику Обітницю, яку Він дав. Віримо, недалеко той час, коли вони стануть земних представників Месії, які керуватимуть світом людства та благословлятимуть його.

Те, що пророковане про них, виконається. Замість того, щоб бути отцями, вони будуть дітьми Месії, отримуючи від Нього, як Отця, вічне життя. Він зробить їх князями по всій землі, і вони, як підлеглі, будуть співпрацювати з Його Небесною Імперією (Пс. 45: 17). Таким чином, бачимо, що всі випробування та труднощі Ізраїлю під Божественним Провидінням допомагали разом на добре цьому особливому класу, “справді ізраїльтянам, що немає в них підступу”, які любили Бога понад усе. Їхня нагорода вже зовсім поряд. Через них благословення поширяться на кожен народ на землі.

ДУХОВНІ ВИПРОБУВАННЯ ІЗРАЇЛЮ

Коли настав у Бога час (у першому приході) покликати зі світу особливий клас духовних ізраїльтян, Він дав першу можливість дітям Якова. Ті з них, які в той час були “справді ізраїльтянами, що немає в них підступу”, були привілейовані особливими нагодами та вказівками від Ісуса. Усі з цього вірного, відданого класу змогли завдяки особливому провіденціальному керівництву та повчанню упізнати в Ньому Месію, тоді як всі інші були засліплені упередженнями, забобонами та незрозумілими висловлюваннями.

Отже, це ще одна перевага, яка дісталася природному насінню Авраама: вони повинні були перші мати нагоду стати членами Духовного Ізраїлю, про яку раніше навіть не здогадувалися. Та вони ще не навчилися, що Месія, на якого вони чекали, має бути духовним Месією, а не тілесним, що Він має бути Месією, складеним

із багатьох осіб, із багатьох членів, а не з однієї особи.

Ось так природні діти Авраама мали користі “багато, на всякий спосіб, а насамперед, що їм довірені були Слова Божі”. А через те, що вони мали ці слова, ці пророцтва, у них була найкраща (зі всіх людей) можливість знати про Месію і прийти до згоди з Ним, стати Його учнями.

І як було сказано про буквальный Ізраїль, так зі ще більшим наголосом можна сказати про духовний Ізраїль: його привілеї принесли йому особливі страждання та переслідування. Над Ісусом знущалися, на Нього облудно наговорювали всяке лихе слово і, врешті, Його розп’яли як злочинця за те, що Він стверджував, що є Божим Сином, і не заперечував, що Він – Той, Хто остаточно буде Царем Слави.

Після цього століттями вірні послідовники Ісуса мали гіркі випробування. Часом їх буквально катували, буквально переслідували, буквально здирали з них, ще живих, шкіру. Іншого разу вони зазнавали символічних переслідувань, символічного здирання шкіри, і на них облудно наговорювали всяке лихе слово заради Христа. Облуди, фальшиві вчення, позаобразне запровадження до символічного Вавилону – всього цього зазнав народ Бога. І це ще не весь перелік, бо св. Павло каже: “Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані”. Кожний, хто сьогодні належить до Господа, має запевнення, що він, за умови вірності Учителю, матиме протидію з боку сатани, світу та власної плоті.

Виникає запитання: яким чином ці речі впливають на нас краще, ніж на світ? Хіба християни не вмирають так само як невіруючі, так само як юдеї, так само як мусульмани, так само як язичники? Хіба вони не мають своєї частки у хворобах, смутку, болях, якими супроводжується процес вмирання? Навряд чи хтось може заперечувати правдивість такого міркування! Тоді в чому, скажемо ми, полягає перевага того, щоб бути духовним ізраїльтянином? Якщо весь світ відкуплений дорогоцінною кров’ю Христа, якщо весь світ повинен мати благословення під славним тисячолітнім царюванням Месії, якщо Стародавні Гідні мають займати перше місце в Царстві, встановленому в той час під усіма небесами, то яка користь (якщо вона є) вірним і відданим духовним ізраїльтянам, – тим,

які стерпіли лихо як добрі вояки і намагалися класти своє життя в службі Учителю, братам, Правді, Богу?

БАГАТО КОРИСТІ УСІЛЯКИМ ЧИНОМ

Цей клас має багато користі, і вона стосується як теперішнього життя, так і прийдешнього. У теперішньому часі ті, які належать до нього, мають привілей насолоджуватися Божим миром, що перевищує всяке людське розуміння. Вони мають привілей знати вірою, що їм все допомагає разом на добре, бо вони люблять Бога. Їхній привілей – розуміти, що яка б річ не трапилася з кимось іншим у світі, з ними нічого не може трапитися. Усі їхні справи та інтереси перебувають під Божественним наглядом. Не дивно, що вони можуть мати мир посеред кожної бурі! Не дивно, що вони здатні радіти навіть у горі!

Вони мають радість духа, якої не може позбавити їх жодний земний клопіт; їхня радість зростає з кожним днем, з кожним роком, у міру того, як стає більш зрілим їхній християнський досвід, і вони зростають у знанні та благодаті. Їм належить привілей приходити до Престолу Небесної Благодаті, привілей спілкуватися з Небесним Отцем та їхнім Господом Ісусом Христом. Вони можуть вважати себе, як говорить св. Петро, членами Царського Священства, святим народом Ізраїлю, особливим народом Бога. Вони можуть насолоджуватися привілеєм бути Божими послами і розповідати Добру Новину іншим, тим самим “звіщаючи чесноти Того, Хто покликав їх із темряви до дивного світла Свого”. О, які великі привілеї, милості та благословення мають духовні ізраїльтяни, що з надлишком відшкодовують їхні картання, лиха та протидію!

РАДОЩІ МАЙБУТНЬОГО ЖИТТЯ

Однак поза межами всіх цих труднощів теперішнього життя, в майбутньому знаходяться багатства Божої благодаті, які вони мають вже зараз і яких тримаються силою віри. Як каже св. Павло, вони мають “обітницю життя теперішнього та майбутнього”. А майбутнє життя є таким чудовим, що вивчення його є нескінченним. Кожний крок слухняності приносить права та привілеї від Бога, стає кроком вперед у знанні про Нього та про Його славний План. Тож чим більше святості та самопожертвування містить характер, тим глибшим буде знання, багатшим досвід і більш дорогоцінними надії та сподівання.

Нас запитують: “Якими є сподівання цього класу?” Відповідаємо, що такі особи сподіваються речей, які Бог пообіцяв; сподіваються, що оскільки вони тепер є Божими дітьми, то обіцяне воскресіння з мертвих до повної духовної досконалості зробить їх синами Бога на найвищому рівні: “А коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі, а співспадкоємці Христові”. Крім того, ці духовні ізраїльтяни є спадкоємцями духовного Ханаану, духовного Царства. Щоб увійти у своє Царство, вони повинні зазнати сили воскресіння, кращого, ніж зазнають інші. А це означає, як запевняє нас апостол, що вони “зміняться умить, як оком змигнути” (WTV), бо “тіло й кров посісти Божого Царства не можуть”. Отже, у найповнішому та найбільш абсолютному значенні правдиво, що все допомагає на добре тим, які люблять Бога і покликані згідно з Його постановою – не тільки покликаним в Юдейському віці, але й тим, хто був покликаний і прийняв поклик у Євангельському віці!

R5240 (1913 p.)

ЗЕМНА Й НЕБЕСНА ЛЮБОВ

Журналісти визнають, що протягом кількох останніх років цивілізований світ вступив в епоху пристрастей, жадоби та злочинності. Видавці, особливо більш передових видань, розуміючи, що публікації подробиць ще більше збуджують лють та пристрасні бажання, спільно вирішили замовчувати їх. Така мудрість гідна похвали, особливо з огляду на факт, що їхні бізнес-менеджери, знаючи про спотворені смаки людей,

розуміють, що чим більше огидних подробиць буде, тим більший інтерес публіки загалом і більше захоплення журналом, який потопає її смакам.

Можна по-різному пояснювати цю хвилю пристрастей та злочинності. Наші вороги напевно звинуватять нас у тому, що наші вчення, відстоюючи ідею, що біблійне пекло не є місцем вічних мук, а гробом, дають свободу людським

пристрастям, позбавляючи їх гальма страху. Відповідаємо, що розпусні особи не приймають нашого послання. Як твердить Святе Письмо, “цього не зрозуміють усі несправедливі, а розумні [що мають мудрість згори] зрозуміють”. Зіпсовані люди не дуже зацікавлені тим, щоб дізнатися, у що ми віримо або чого навчаємо. Їхні переконання ґрунтуються не на Божому Слові, а на поширеній думці про престиж того чи іншого віровизнання.

Ми ж, навпаки, висуваємо обвинувачення в тому, що загальна невіра в Бога та в Біблію, – невіра в будь-яке пекло чи небо – пов’язана передусім із хвилиною злочинності. Протягом останніх тридцяти років наші великі коледжі випустили зі своїх стін тисячі агностиків. Майже кожний випускник є агностиком. Вплив їхньої невіри в Біблію проникає у всі прошарки суспільства і є наслідком впливу, який вони мають на різні сфери життя – за кафедрою, у громадських колах і т. п. Зверніть увагу на те, що злочини сьогодні частенько чинять вихованці коледжів і інші, які, перебуваючи під їхнім впливом, дискредитують Біблію як Боже Слово.

Крім сказаного віримо, що наші часи мають у собі ще щось особливе. Наші дні відзначаються великою розумовою діяльністю в кожному напрямку. Це дні енергійних зусиль і гарячкового збудження у всьому. Вишукані види їжі та напоїв збуджують фізичні смаки, підштовхуючи до пошуків гострих відчуттів у кожному напрямку. Навантаження на наш рід надто велике, якщо пам’ятати про його слабості, про його виродження протягом минулих шести тисяч років. Та якою б не була філософія, річ у тому, що світ перебуває в надзвичайно гарячковому стані, у стані великого збудження і легко податливий на різного роду прояви люті, злоби, ненависті, колотнечі, заздрості пихи.

Божий посвячений народ, хоча не є зі світу, є у світі. Хоча він є Новими Створіннями з новою волею, “освяченими в Христі Ісусі” (Хом.), все ж посвячені “мають скарб цей у посудинах глиняних”. Їхні глиняні посудини підлягають тим самим напастям та бурям, які атакують світ у цілому. Якщо ми праві в здогадках, що сам противник та злі ангели мають багато спільного з розпалюванням пристрастей у поганих напрямках, тоді ми можемо бути певні того, що ці духовні вороги будуть особливо

пильними, щоб упіймати в пастку та заманити в тенета посвячених послідовників Господа. Як виразився св. Павло: “Відомі бо нам його задуми” (2 Кор. 2: 11), і ми усвідомлюємо, що плоть та кров не спроможні боротися з “піднебесними духами злоби” (Еф. 6: 12). Тому Господній народ потребує бути пильним більше, ніж інші, навіть якщо всім потрібно бути особливо пильними зараз, щоб протистояти злим тенденціям наших днів, які всі визнають, незалежно від того, як вони їх можуть пояснювати.

“БІЛЬШ, НІЖ ЩОСЬ ІНШЕ, ПИЛЬНУЙ СВОЄ СЕРЦЕ” (Хом.)

Таємниця сили християнина полягає у підкоренні його власної волі (волі його плоті) і прийнятті замість неї волі Христа. Небезпека для нього полягає в намаганні плоті здолати рішення нової волі. Плоть потаємно наполягає, кажучи, що це чи те, чи інше не є погане, бо воно природне. Вона наполягає на збереженні своїх прав і часом навіть переконує, що Нове Створіння чинить злочин, умертвляючи плоть з її нахилами та прагненнями (Кол. 3: 5; Гал. 5: 24).

Нове Створіння в кожній справі не може покладатися на поради плоті. Досвід вчить, що прислухатися до порад плоті означає потрапити в оману та пастку. Тому Нове Створіння повинно цілковито покладатися на Господа та на Його раду – Боже Слово. Нове Створіння повинно розсуджувати будь-яку річ на основі Божественного розпорядження. Не пробуйте довіряти власним судженням, судженням власної плоті в якійсь справі, ані не пробуйте довіряти судженням близьких осіб, які можуть так чи інакше бути під впливом свого тілесного розуму, якою б добросовісною й правильною не здавалася їхня порада. Нове Створіння повинно вислухати з Божого Слова про правильний шлях і йти ним. Воно не наважується відхилитися від нього, бо не знає, які жахливі наслідки можуть прийти.

У міру християнського поступу в духовному розвитку, у контролюванні плоті, в оцінюванні розуму Христа християнин, в певному значенні слова, справді “зміцнюється Господом та могутністю сили Його” – сили Святого Духа. Він стає більш м’яким, більш покірним, терпеливим, братолюбним, повним любові. Тим самим він розвиває плоди і зростає в благодатях Святого

Духа, стаючись схожим характером на Учителя та Зразок. Та його небезпекам ще не кінець; він бачить, як противник та плоть готові атакувати його в інших напрямках, – зовсім відмінних від тих, які атакували його, коли він вперше віддав своє серце Господу.

Ці останні атаки стосуються любові – вершини духовного надбання. Як Нове Створіння, він прагне, щоб його любов була чистою, святою, духовною. Він прагне, щоб його любов до братів була такою ж, як любов до Отця, до Сина та святих ангелів. Та якщо він намагається припасувати цю любов до теперішніх умов, його святі та чисті наміри, амбіції та бажання є атаковані плоттю.

Попри те, що брати та сестри, як і він сам, оцінюють духовні речі, чистоту, правду і т. д., їхній розвиток у плодах Духа підштовхує до того, щоб бути більш привабливими плоттю, а також розумом і вдачею. Разом зі зростанням духовної любові, довіри та спільності з'являється нова небезпека через слабості плоті. Тому кожна Божа дитина потребує постійно бути на осторозі, – пильнувати з молитвою проти будь-якого втручання тілесного розуму, його пристрастей та бажань, які треба умертвляти, розпинати, вбивати будь-якою ціною, щоб Нове Створіння могло уціліти. Життя одного означає смерть іншого. Чим швидше ми збагнемо цю велику істину, тим краще для нас.

“ДУМАЙТЕ ПРО ТЕ, ЩО ВГОРІ”

Ці земні види любові не завжди ведуть до хтивості, але завжди в напрямку, протилежному до інтересів Нового Створіння. Нам відомі випадки, коли між братами виникла надто велика прихильність один до одного, а також між сестрами. Це завдало духовної шкоди. Ця шкода полягає в задоволенні прагнень їхньої душі до земного товариства, яким би чистим воно не було. Господь не хоче, щоб Його народ знаходив для себе задоволення серця в комусь на земному рівні. Він хоче, щоб через цілковиту відданість Йому та Його Слово ми зрозуміли нашу особисту відповідальність перед Ним, хоче притягти нас особисто близько до Себе, щоб кожен із нас міг знайти в Ньому товариство, радість та мир, яких так прагнуть усі вірні серця.

Отже, будь-яке задоволення від приятелювання зі старим створінням, якими б чистими не були його наміри, дискредитує Нове Створіння та його духовну спільність із Господом. Вже сам факт, що ми будемо цілковито задоволені кимось на земному рівні, повинен бути доказом для нас, що ми ще не досягли того величного почуття та прагнення, яке Господь чекає від нас і яке тільки Він може задовольнити.

Наявність у нашому житті близької, поглинаючої приязні за плоттю, якими б чистими при цьому не були наміри, не сприятиме Новому Створінню ще з іншої причини. Воно означатиме не тільки невміння правильно оцінювати Господа та спільність із Ним, але й невміння правильно оцінювати спільність із усім Тілом Христа, яким є Церква.

Дух Христа надто широкий, щоб дозволити нам зосередити нашу симпатію та зацікавлення на комусь одному, окрім самого Господа. Що стосується інших – Тіла Христа, Церкви, – ми повинні цікавитись нею усією: не лише багатими, але й бідними; не лише мудрими та шляхетними, але й менш мудрими та простими; не лише освіченими, але й неграмотними та нетямущими. Ми повинні цікавитися не плоттю, а ними як Новими Створіннями в Христі. А ті, які найбільше поступаються земною вченістю та мають слабості плоті, заслуговують на наше земне співчуття та прихильність у міру того, як вони намагаються вести добру боротьбу і перемагати свої вади.

Тому закликаємо Господній народ думати про те, що вгорі, а не про те, що на землі, щоб ми могли перемінитися і пізнати, що то є добра і прийнятна Божа воля, щоб Його воля могла виконуватися в нас досконало. Його воля не є нерозсудливою. Він пам'ятає, з чого ми зліплені, – що ми тільки порох. Він хоче бачити в нас бажання, щоб наше посвячення було для Нього, щоб воно було не за плоттю, а за духом, не для когось одного, не для певного угруповання в Церкві, а для всіх, які назвалися іменем Христа і звернули своє обличчя до неба як воїни хреста, що крокують до позаобразної гори Сіон і до загального Згромадження Церкви Первородних (Пс. 103: 14; Рим. 8: 4; Євр. 12: 23).

МИЛІСТЬ КРАЩА НІЖ ЖЕРТВА

1 Мойсея 45: 1-46: 7

“Як добре і як гарно жити братам разом у єдності” (Псалом 133: 1, Гиж.).

Коли Йосип побачив, як змінилися його брати, він пройнявся до них співчуттям. Спостерігши, що їхні серця відступили від злого ставлення до нього, що вони зрозуміли Божественний осуд і засмутилися, йому стало їх шкода. Коли він побачив, як брати переживають за свого старого батька і не хочуть пришвидшити його смерть недобрим вчинком чи словом, то наповнився жалістю до них. Та він не хотів, щоб єгиптяни були свідками того, як він відкрився їм. Відчуваючи, що емоції беруть на ним гору, він розпорядився всім єгиптянам негайно залишити кімнату. Тоді він дозволив упізнати себе, кажучи: “Я – Йосип, брат ваш, котрого ви продали до Єгипту”.

Можемо тільки уявити собі приголомшення братів. Їм здалося, що їхні випробування та труднощі тільки збільшуються і що Йосип так чи інакше причетний до всіх їхніх клопотів. Тепер, коли вони були в його присутності, коли чули, як він говорить з ними – вже не через перекладача, а безпосередньо їхньою мовою, кажучи, що він – Йосип, ми можемо собі уявити, що вони відчували і як були приголомшені.

Та Йосип, повний щирої прихильності та співчуття до них, поспішив їх заспокоїти. Він не погрожував їм жорстоко і не збирався покарати за зло, яке вони заподіяли. Він навіть не докоряв їм за кривду. Замість того, розуміючи, що гріх вже приніс покарання, Йосип утішив їх, говорячи: “Але тепер не сумуйте, і не шкодуйте за тим, що ви продали мене сюди, тому що Бог послав мене перед вами для збереження вашого життя,.. щоб залишити вас на землі і зберегти ваше життя значним захистом. Отже, не ви послали мене сюди, але Бог”.

Яка чудова помста! Йосип зібрав на своїх братів непрошене пробачення та вирази співчуття. На жаль, небагато хто з християн у схожих обставинах здатний поведися так великодушно! При цьому християни мають багато переваги над Йосипом, адже вони зачаті Святим Духом і мають вказівки Святого Письма. Як чудово Йосип образно представляв Христа та Його

Дух. Тільки подумайте, як вчення Середньовіччя відверто завели нас на манівці, навчаючи вірити, що всі юдеї, брати Христа, будуть вічно катовані за те, що розп’яли Ісуса, а не прийняли Його і не стали Його учнями!

Тепер, у кращому світлі, яке сяє з однієї сторінки Біблії на іншу, Божий народ бачить, що Месія не збирається вічно мучити юдеїв, а, навпаки, хоче, щоб вони отримали Божественну милість та прощення. Ця милість пошириться на них дуже скоро, після встановлення Царства Месії, як показує св. Павло в Рим. 11: 25-33: “Щоб через ваше помилювання і їх помилювано” (Кул.). Та сама думка виражена пророком, який каже про Ізраїль: “І вони подивляться на Нього, Котрого пронизали, і будуть ридати за Ним” (Зах. 12: 10, Гиж.). Вони ридатимуть від справжньої скорботи, коли зрозуміють, яке жахливе зло вчинили понад вісімнадцять століть тому. Та замість того, щоб покарати їх вічними муками, Господь буде милосердним до них, як каже: “Я виллю [на них] Дух милості та молитви”. Як це чудово і наскільки є в згоді з нашою нинішньою образною лекцією! Десять братів Йосипа, мабуть, представляли Ізраїль, натомість єгиптяни представляли поган; Веніамин представляв Велику Громаду, а Йосип представляв месіанський клас, вибраних, Головою яких є Ісус, а переможна Церква – членами Його Тіла.

“ПРОМОВЛЯЙТЕ ДО СЕРЦЯ ЄРУСАЛИМУ”

Біблійний запис увесь час погоджувався як зі собою, так і з Божественним характером. Наші проблеми виникли з того, що ми дослухалися до вчень Середньовіччя. Біблія дійсно каже, що стати членом Духовного Ізраїлю можна тільки через віру в Ісуса як Божого Сина, що, об’єднавшись із Ним у самопожертві та стражданнях теперішнього часу, можна стати співспадкоємцем у грядущому Царстві. Наша помилка була в тому, що ми дещо додали до цього простого Послання і переконували світ (з юдеями включно), що всіх інших чекає сумна доля – вічні муки.

Та зараз ми, навпаки, бачимо, що надбанням Духовного Ізраїлю є Царство, натомість тілесний Ізраїль та світ зазнають втрат, але в тому значенні, що не зможуть досягти найвищої слави та благословення. Ми бачимо також, що Божа ціль у приготуванні до такого Царства полягає в тому, щоб воно обдарувало потрібними благословеннями тілесний Ізраїль, а через нього остаточно всіх людей.

Такою є загальна лекція з повного прощення братів Йосипа. Запевнення, що вони тільки виконували Божественний задум, добре відповідає посланню, яке остаточно завітає до юдеїв, а саме, що розп'яття ними Месії було тільки виконанням Божественного Задуму, завдяки якому благословення від Бога стали доступними для всіх поколінь землі. З цим погоджуються слова св. Петра в П'ятидесятницю. Звертаючись до юдеїв, які каюлися, він це пояснив ще повніше: "А тепер, браття, знаю, що вчинили ви це з несвідомості, як і ваші начальники" (Дії 3: 17). А св. Павло говорить: "Коли б бо пізнали були, то не розп'яли б вони Господа слави" (1 Кор. 2: 8).

Божий стосунок до юдеїв (позаобразних братів Йосипа) виразно показаний у пророцтві Ісаї (40: 1, 2). Особливе розташування цього пророцтва є в кінці Євангельського віку. Віримо, що в цей час це послання має відношення до юдеїв. Воно не містить ані слова про їхні вічні муки, а, навпаки, повністю погоджується зі словами св. Павла, що разом із завершенням цього віку Божа милість повернеться до юдеїв і вони здобудуть милість через духовний Ізраїль – Месіанське Тіло, Головою якого є Ісус. Читаємо: "Утішайте, втішайте народа Мого, говорить ваш Бог! Промовляйте до серця Єрусалиму, і закликайте до нього, що виповнилась його доля тяжка, що вина йому вибачена, що він за свої всі гріхи вдвоє [повторну частку] взяв з руки Господа!"

Ізраїлю справді довелося пити чашу приниження, сорому та смутку впродовж майже дев'ятнадцяти століть, відколи він продав свого Відкупителя римлянам, щоб видати Його на смерть. Нам прикро, що аж стільки труднощів дісталось Ізраїлю від рук тих, хто помилково називав себе послідовниками Ісуса. Нам прикро, що юдеї мали стільки причин не зрозуміти Дух Христа. Вони можуть це зрозуміти тільки тоді,

коли пам'ятатимуть, що так само, як є справжні та фальшиві юдеї, є справжні та фальшиві християни. "А коли хто не має Христового Духа, той не Його".

ЙОСИП, ЯКОГО ДОВГИЙ ЧАС НЕПРАВИЛЬНО РОЗУМІЛИ

Брати Йосипа не могли його зрозуміти, настільки великою була різниця між їхніми характерами та його. Навіть після того, як вони стали більш співчутливими та м'якими, вони все ще мали в собі стільки гіркої душі та ворожості, що коли б опинилися на місці Йосипа, то думали б про те, щоб у майбутньому призначити якесь покарання. Тому їх здивували слова Йосипа, повні братньої доброзичливості та співчуття, і їм ніяк не хотілося вірити, що він справді так думає. Вони вважали, що він люб'язний до них тільки заради батька Якова.

Тому бачимо, що навіть після багатьох років, коли Яків помер, десять братів були у великому занепокоєнні, чи Йосип не вилле своєї помсти на них. Вони знову прийшли з проханням, щоб він їм пробачив, на що Йосип відповів: "Не бійтеся, бо хіба ж я замість Бога? Ви задумували були на мене зло, та Бог задумав те на добре, щоб зробити, як вийшло сьогодні, щоб заховати при житті великий народ! А тепер не лякайтеся, я буду утримувати вас та дітей ваших! І він потішав їх, і промовляв до їхнього серця" (1 М. 50: 19-21).

НАВЧЕНИЙ БОГОМ ЙОСИП

Яким би не був завчений ним урок, цілком очевидно, що Йосип був навчений Богом. У нього вже не було бажання мститися братам. Яке б покарання не прийшло на них за їхній гріх, воно було б не від нього, а від Бога. І таке покарання вони, очевидно, одержали у вигляді докорів розуму, побоювань та непевності впродовж багатьох років. Йосип не мав нічого спільного з залагодженням Божественних справ, якими Справедливість відмірює покарання за кожне зло. Він мав бути добрим, люблячим, лагідним, взірцем великого Відкупителя та Його Месіанського Царства.

Так само було з його особистими випробуваннями. Ми зауважуємо зі здивуванням, що ця людина, володіючи такими малими можливостями, так глибоко збагнула Дух Правди, Дух

Христа. Навіть ми, зачаті Святим Духом, маючи перед собою приклад слів Ісуса та апостолів, а також історію всіх минулих століть, можемо спокійно сісти біля ніг Йосипа і зі здивуванням побачити, як старанно він навчався в Бога, і можемо пристосувати подібні лекції до себе. Жодного нарікання, жодної скарги на гірку долю, яка йому випала! Кожним словом, у всьому він свідчив про Божу Доброту, Мудрість, Любов та Силу. Він розумів, що найменша зміна або перебудова в тому, що відбулося з ним, принесе шкоду всьому Плану, і він не зможе засвоїти деякі уроки в житті, які так потребує.

О, як часто послідовники Ісуса повинні звертатися до Господа щодо всіх своїх суворих випробувань! Наскільки ми потребуємо мати і проявляти віру в Бога – у те, що Він знає, бачить, здатний і охочий зробити так, щоб все було нам на добре, бо ми любимо Його, бо ми покликані згідно з Його Постановою, бо ми намагаємось вчинити наше покликання та вибрання певним через розвиток характеру, який “вчинить нас достойними участі в спадщині святих у світлі” і у співспадкоємстві з нашим Відкупителем!

ЯКІВ У ЄГИПТІ

Йосип постановив, що його батько Яків та, очевидно, вся родина повинні щонайменше на найближчі п'ять років голоду перебраться до Єгипту. Він подумав, що околиця, звана Гошен, буде цілком зручною для них, де вони випасатимуть худобу. Фараон, усім серцем прихильний до Йосипа, свого головного міністра, задоволений успішним веденням справ під його розпорядництвом, дав повну згоду і запропонував вислати з Єгипту вози, щоб перевезти старого Якова, а також жінок та дітей, які не могли їхати на ослах, верблюдах тощо. Йосип наготував ласощів на дорогу і дрібних подарунків, які свідчили про його любов. Він послав особливу звістку до батька: “І оповісте батькові моєму про всю славу мою в Єгипті, та про все, що ви бачили. І поспішіть, і приведіть вашого батька сюди”. Тоді він поцілував їх на прощання і сказав:

“НЕ СВАРІТЬСЯ В ДОРОЗІ”

Судячи зі всього, Йосип був уважним спостерігачем людської природи. Багато хто вважав би, що попри все не потрібно

попереджати братів не сперечатися, і казав би: “Їх настільки переповнюватиме радість від Божих благословень, що все так добре закінчилося, що між ними буде любов, а не суперечка”. Та часто є навпаки. Коли приходить достаток, приходять нагоди посперечатися про набуте, з'являється те чи інше почуття заздрості та самолюбства.

У попередніх умовах брати могли відчувати заздрість до Веніямина за більшу увагу, яку він отримав від Йосипа, і за триста шматків срібла йому в подарунок. Вони могли сперечатися про те, скільки свободи їм дістанеться в землі Гошен. Декому могло спасти на думку, що тоді вони будуть під п'ятою у Йосипа, що він буде краще відноситися до Веніямина і т. п. Тому пересторога Йосипа “не сваріться в дорозі” була своєчасною.

Знаємо, що схожим чином є з Господніми братами. Коли вони опиняються в клопотах, то їхні серця кличуть до Господа, та коли приходить добробут, то вони схильні до недобррозичливості один до одного, до того, щоб бути завидючими і заздрісними до нагод, благословень та привілеїв інших. Яка помилка! Кожен повинен пам'ятати, що око Учителя пильнує поступ у здобутті подоби Христа. Кожен повинен пам'ятати, що братня любов є одним із випробувань характеру.

Більше того, часом брати в Христі можуть створити більше клопотів, ніж хтось сторонній. Більш тісні стосунки, краще знання один про одного дають кожному з нас нагоди для критики та злих підозрінь, які не виникають щодо інших. Коли б то весь Божий народ прийняв слова Йосипа: “Не сваріться в дорозі”! Цю дорогу визначив нам Господь. Вона є вузькою і важкою, повною напастей для плоті й випробувань та перевірок для духа. Ось чому потрібна любов, співчуття, взаємодопомога та підтримка. Слова псалмиста із заголовного вірша цієї лекції були, мабуть, пророчо написані для Церкви, Господніх братів: “Як добре і як гарно жити братам разом у єдності” (Гиж.).

Продовжуючи, псалмист порівнює цю єдність братів, Церкви, з дорогоцінною олією, вилитою на голову царя і первосвященника під час введення їх на посаду. Значення цієї ілюстрації, мабуть, у тому, що олія помазання зображувала Святий Дух, і коли вона стікала по бороді первосвященника аж до країв одежі, то

помазувала все тіло священика. Цей священик зображував Мелхиседека, Царського Священика – Ісуса, Голову, і Церкву, Його Тіло. Увесь цей Євангельський вік помазання Святим Духом, яке зійшло на Церкву, Тіло Христа, у П'ятидесятницю, не припинялося, даючи

намащення, тобто помазання, всім Його вірним членам. Завдяки цьому помазанню згадані члени можуть вважатися одно з Христом, бо “ми всі одним Духом охрищені в Тіло одне” (1 Кор. 12: 13).

R5234 (1913 p.)

ПЕРЕМОГИ ВІРИ

Дії Апостолів 7: 9-16; Євреїв 11: 20-22

“А оце перемога, що світ перемогла, віра наша” (1 Івана 5: 4).

Ми живемо в дні, коли вірою відверто нехтують, – у дні, коли люди схильні казати: “Я не дбаю про те, у що людина вірить, тільки б її життя було порядним”. А це свідчить загалом про те, що віра не має значення. Ті, які так вважають, як правило ставлять порядність людини на першому місці. Їхні переконання, кажучи простою мовою, звучать так: “З того, що ти можеш здобути, здобувай гроші і багатство, бо без них, у щоб ти не вірив і кому б ти не поклонявся, ти ніколи не матимеш достатку в житті, успіх в якому є єдиною ціллю, яку визнає сьогодні більшість”.

Біблійний погляд, натомість, цілком протилежний. Боже Слово ставить віру на першому місці і тоді зводить на цій вірі характер. Бог стверджує, що жодна людська істота не може робити досконалих вчинків. Отже, Бог не робить вчинки критерієм. Божим критерієм є віра, і Він запевняє, що той, хто має властиву віру, обов'язково повинен мати вчинки, які відповідають його вірі. Виходячи з цього принципу, бачимо, що постаті Біблії, які Бог найбільше цінував, були людьми віри. Їхня віра не робила їх досконалими, ані їхні вчинки не завжди були прийнятними в Божих очах, та Він карав їх за злі вчинки і нагороджував за велику віру.

Тому бачимо з Біблійного опису, що деякі особи, які Бог цінував, чинили великі гріхи і робили серйозні помилки, та попри все це вони позоставалися в Божій милості завдяки своїй вірі.

БОГ НЕ ЛЮБИТЬ ЗЛИХ

Зі всіх релігійних книг, написаних чи прочитаних коли-небудь, Біблія, мабуть, є найбільш щирою. Вона розповідає про помилки та гріхи тих самих осіб, яких виставляє як зразок та

приклад мужів за Божим серцем. Однак Біблія не дає нікому жодного права думати, що Бог любить беззаконня, що Божими приятелями є деградовані особи з-посеред людства. Зовсім навпаки, вона прищеплює найвищі з можливих критеріїв праведності в слові, ділі та думці, і нам виразно сказано, що Бог може прийняти щось тільки на основі правди та праведності.

Бог говорить, що ми і все людство є з природи грішними. Він говорить, що ми не можемо зробити нічого, щоб загладити нашу вину і вирок, винесений нам, як членам деградованого роду. Але Він говорить, що постановив залагодити цю річ задовільним для нас чином, тому ми відповідаємо не за те, чого ми не можемо уникнути, а за те, що можемо, – не за те, що ми не можемо зробити, а за те, що можемо. Він говорить, що основа всіх наших найкращих зусиль ґрунтується на довірі до Нього. Цю довіру Він називає вірою, і запевнює нас, що без віри неможливо Йому подобатися, і Він показав нам це у всіх уроках Біблії.

ВІРА НЕ Є ЛЕГКОВІР'ЯМ

Багато хто робить помилку, вважаючи, що легковір'я є вірою. Ведені таким обманом, люди готові прийняти будь-яку річ релігійного характеру, про яку їм сказали, що так говорить Бог. Та це не та віра, до якої закликає Біблія. Навпаки, Біблія хоче, щоб ми знали чітко про речі, які Бог обіцяв, і проявляли виразну віру в ці речі, не слухаючи ніяких звабливих вигадок сатани, наших ближніх або нашої уяви.

Не наша справа сперечатися з тими, хто має відмінний погляд на речі і хто в ім'я віри зв'язує своїх ближніх неучтвом та забобонами, намагаючись не дозволити їм користуватися своїми розумовими здібностями. Ми повинні звертатися до тих, хто шукає Бога, чи вони його

не віднайдуть, – до тих, хто не задовольняється забобонами, а у своєму серці та розумі звертається до живого Бога та Його виразного Слова, до урочистого викладення Його волі щодо нас та Його Плану і частки, яку ми можемо мати в ньому. Так само Ісус та апостоли не намагалися навчати кожного, а тільки тих, хто був голодний та спрагнений праведності. Як сказав Ісус: “Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає”.

ВІРА ПЕРЕД ПРИХОДОМ ХРИСТА

Давайте глянемо в минуле і звернемо увагу на спосіб, яким Бог увесь цей час шукав Свій особливий народ. Перше проголошення Божих намірів щодо нашого роду було зроблено Авраамові. Бог промовив до Авраама: “Ходи перед лицем Моїм, і будь непорочний”, тобто роби якнайкраще, щоб бути досконалим. Коли Авраам показав трохи віри, Бог дав йому наступні випробування. Після того як Авраам, слухняний у цих випробуваннях, залишив свій край, щоб жити в Ханаані, він проявив таку велику віру, що Бог назвав його Своїм другом і дав йому перше одкровення Божественних задумів щодо людства.

Авраам знав, що на людському роді лежить прокляття, під яким все створіння стогне, сходячи до гробу. Тож Бог звістив йому, що прийде час, коли замість прокляття Він пошле благословення. Для Авраама це означало, що для людей, які стають щораз більш недосконалими та гинуть смертю, настане зміна, завдяки якій вони врятуються від стану смерті і отримають воскресіння від влади гробу.

Це була чудова пропозиція, навіть з боку Бога, проте Авраам з дитячою довірою повірив Посланню. Бог звістив йому, що задля його віри Він рясно поблагословить його самого та його потомство, так що через нього, як батька, остаточно з’являться діти, які виконають велику працю благословення людства і врятують всіх від влади гріха, сатани та смерті. Стисло все це було викладено у словах: “І благословляться в тобі та в нащадках твоїх всі племена землі” (1 М. 28: 14).

Що означало мати віру в цю обітницю? Що це означало для Авраама? Безумовно, це означало, що відтепер розум Авраама бачитиме ширші горизонти – світ людства замість своєї безпосередньої рідні, отар та черід, а також

найближчих сусідів. Це означало, що оскільки Бог так вшанує його потомство, то Авраам відтепер прагнучиме у всьому співпрацювати з Богом та цією великою Обітницею.

Кілька років Бог випробовував віру Авраама. Однак Авраам далі вірив: “Не знеміг він у вірі”. Коли народився Ісак і ще не мав дітей, Бог постановив, що син обітниці, єдиний, у кому зосереджувалася вся обітниця, має бути принесений у жертву. Яке випробування віри! Якого величного розвитку віри досяг Авраам, якщо він був готовий послухатися Божественного Голосу, вважаючи, що Бог може підняти Ісака з мертвих! Яка довіра до Бога! Яка віра! Яке оцінювання Божественної Сили! Чи є річ, яку б не вдалося здійснити у світі з допомогою Божественного Послання, коли б така віра панувала серед Божих дітей?! Чого Бог не зробив би для дітей, які б так довіряли Йому?!

Те саме було з Ісаком та Яковом! Вони довіряли тій самій Обітниці. Вона мала вплив на весь їхній життєвий шлях. Вона робила їх більш схожими на Бога. Вона формувала кожне зацікавлення в житті. Хоча вони не знали практично нічого про те, як Бог здійснить таке велике благословення, їхня віра трималася самого факту: з їхнього потомства Бог підніме святий народ, щоб той був Його знаряддям, Його засобом навчання світу, керування ним, підняття його, воскресіння мертвих, приведення людства назад до всього втраченого через неслухняність Адама.

Їхня віра мала б вдосталь нагод спіткнутися, якби була слабшою. Коли б вони були більш світськи мудрими, то казали б: “Як Бог може таке робити і залишатися справедливим? Раз винісши вирок, як Він може виправдати винного?” Але їхня віра не хиталася. У своєму серці вони казали: “Бог обіцяв, а те, що Він обіцяв, Він зробить і зробить по-своєму”.

Згодом народ Ізраїлю, як одне ціле, був названий народом Бога і увійшов в Угоду з Богом, а Бог з ним через Мойсея, посередника Угоди Закону. Ізраїлем керувала віра, – віра в Обітницю, дану Авраамові, що Бог вжиге його потомство і через нього поблагословить всіх людей, всіх з роду Адама – живих і мертвих.

Угода на Сінаї давала поручительство народу Ізраїлю, що він буде святим народом, що він дотримуватиметься Божого Закону бездоганно.

Бог обіцяв, що в такому випадку Він виконає для них Обітницю, дану Авраамові. Бог знав, що недосконалі людські істоти не можуть виконувати Його досконалий Закон, але Він вирішив дати їм спробувати, вирішив дати їм можливість засвоїти урок, хотів через цей урок дати ангелам знання про Свою праведність. Він хотів дати також лекцію Духовному Ізраїлю, який збирався розвинути згодом і через який мали дійсно прийти благословення. Це св. Павло пояснює, кажучи: “Він був даний [тобто Угода Закону] з причини переступів, аж поки прийде Насіння, якому обітниця дана була” (Гал. 3: 19).

Іншими словами, Бог започаткував працю з Ізраїлем (образним чином) багато століть перед тим, як мав відбутися розвиток справжнього Духовного Ізраїлю. Та цим Він не скривдив народ, який обіцяв дотримуватися Закону під Угодою, та не міг цього зробити. Навпаки, ізраїльтяни як народ отримали благословення від зусиль виконувати Закон, а також від покарань, які прийшли на них внаслідок невдач та браку віри.

Однак Бог особливо благословив тих із народу, які поділяли віру Авраама, тому апостол Павло міг згадати, окрім Авраама, Ісака та Якова, чимале число тих, які догодили Богу своєю вірою за багато століть до приходу Христа, Духовного Насіння Авраама. Ці Стародавні Гідні, хоча не були Насінням Авраама у найвищому значенні (на духовному рівні), будуть насінням благословення на земному рівні – шляхом, яким небесні благословення остаточно поширяться на всі народи.

Що ж мотивувало юдейський народ всі минулі століття? Чи це була віра в Бога, – віра, що Він виконає Обітницю, дану Авраамові? Напевно! Власне ця Обітниця далі спонукає тих юдеїв, які не втратили своєї віри, які далі є юдеями. Ті, які втратили віру Авраама, в жодному значенні слова більше не пов’язані з Обітницею, бо ця Обітниця була з віри.

Св. Павло говорить доброзичливо про юдейський народ, коли згадує первісну Обітницю, яку йому дав Бог, кажучи: “Її виконання чекають побачити наші дванадцять племен, служачи Богові безперестанно вдень та вночі” (Дії 26: 7). Тому всі юдеї, наскільки вони тримаються цієї надії, можуть сподіватися виконання всього і навіть того, що перевершує їхні мрії.

ВІРА ВІДКОЛИ ПРИЙШОВ ХРИСТОС

Прихід Христа не змінив Божественного Задуму, а значить, не змінив віри Божого народу. Ісус та апостоли вірили в те саме Євангеліє (навчаючи його), яке, за словами св. Павла, Бог проповідував на початку Авраамові (Гал. 3: 8). Апостольське Послання також полягало в тому, що всі покоління землі повинні отримати благословення через Насіння Авраама. Та була ще додаткова риса, яку треба було проповідувати і в яку треба було повірити, а саме, що Бог почав працю приготування цього Насіння Авраама, Месії, що Бог послав Логоса, Свого Сина, у світ, щоб Він міг стати Насінням Авраама на духовному рівні й остаточно міг виконати кожен рису первісної Обітниці.

Усі юдеї чекали Месію, та не всі були справжніми ізраїльтянами, не всі мали властиву віру. Тому Бог вважав за краще дозволити деяким із них залишатися значною мірою засліпленими щодо цього, тоді як інші отримали особливе помазання очей свого розуміння, очей віри. До цього класу Ісус казав: “Вам дано пізнати таємниці Божого Царства” – Месіанського Царства, через яке Насіння Авраама має благословити всі племена землі.

Тоді прийшов час на інший крок віри. Перші учні казали: “Ми хочемо вірити, що Ісус, Божий Син, є провіщеним Насінням Авраама, та ми не бачимо, щоб Він виконував працю благословення світу. Замість того, щоб тріумфально зацарювати, щоб роздавати світу благословення, гарантовані Його жертвою, Він пішов до неба. Як це зрозуміти?”

ТАЄМНИЦЯ – ХРИСТОС У ВАС

У відповідь Бог каже через апостолів, що “віра, раз дана святим”, залишається тією ж, але тепер, під керівництвом Святого Духа, вони повинні зрозуміти, що Месія буде не однією особою, а багатьма: цим Насінням Авраама буде не сам Ісус, а Ісус як Голова і Церква як Його члени, Тіло. Св. Павло каже: “А ви, браття, діти обітниці за Ісаком”. У цьому образі Ісус був показаний як голова Ісака, а Церква – як тіло Ісака. Потрібен увесь Євангельський вік для розвитку Тіла Христа, Церкви.

У іншому образі Ісус показаний в Ісаку, а Церква – в Ревеці, його нареченій. Відповідно

до цього образу позаобразний Ісак вже увійшов у славу, але Він чекає на розвиток позаобразної Ревеки. У призначеному, відповідному часі Він прийде як Насіння Авраама і візьме Свою Наречену до Себе, де обоє будуть одно. Через цього Одного, через Царство Слави, всі племена землі отримають благословення, обіцяне Авраамові майже чотири тисячі років тому.

Це і є “віра, раз дана святим”, надія, представлена нам у Євангеліє, – віра, що Бог використає Насіння Авраама, щоб благословити все людство, і надія, що ми через вірну наполегливість та довіру зможемо стати співспадкоємцями з

Ісусом, Відкупителем, усієї славної спадщини Месіанського Царства.

Не сумніваймось у Мудрості Бога, Який вчинив цей задум і виклав його в Писанні, що віра, яка ґрунтується на Авраамовій Обітниці, є Божою Силою, завдяки якій Він хоче, щоб весь Його народ освятився – відокремився, наскільки можливо, від світу та гріха; освятився для Нього в Христі Ісусі, його Господі. Це і є “віра, раз дана святим”, яка дозволяє нам здобути перемогу над духом світу і відокремитися, освятитися для Бога – для служби тут і там.

R5243 (1913 p.)

МОЙСЕЙ, ВРОДЛИВА ДИТИНА

2 Мойсея 1: 22; 2: 1-10

“І хто прийме таку дитину одну в Моє Ім’я, той приймає Мене” (Матвія 18: 5).

Упродовж вісімдесяти років Йосип був Великим Візиром Єгипту, померши у віці ста десяти років. Звісно, його брати, ізраїльтяни, у той час не зазнали жодного гноблення. Та невдовзі до влади прийшов інший фараон, “що не знав Йосипа”, – ігнорував його служіння Єгипту та тимчасову угоду з ізраїльтянами. Цим фараоном, вважають, був Рамзес II, бездушний, самолюбний деспот.

Фараон побачив, що ізраїльтяни збільшуються чисельно набагато швидше від єгиптян. Тому він почав вважати їх загрозою. Спочатку в ізраїльтянах вбачали захист для Єгипту, тому що земля Гошен лежала на сході, і вороги, виступаючи проти Єгипту, спочатку наткнулися б на ізраїльтян. Єдиним противником Єгипту в той час була Асирія. Коли ізраїльтяни стали численнішими від єгиптян, з’явилася нова небезпека, тому що військо нападників могло перекупити їх на свій бік, і влада фараона була би повалена.

Щоб приготуватися до такого розвитку подій, були випробувані різні методи. У якості першого видано наказ, який змушував ізраїльтян виконувати важку працю, яка, як сподівалися, мала похитнути їхню міць, – послабити їх. Однак вони, навпаки, з кожним додатковим тягарем, здавалося, процвітали ще більше. Наступною репресивною мірою був наказ єврейським повитухам задушити кожну ізраїльську дитину

чоловічої статі при народженні. Але цим наказом нехтували; повитухи виправдовувались тим, що вони приходили надто пізно. Останньою надією був царський наказ, що кожне новонароджене хлопча ізраїльтян треба було втопити. Невиконання каралося як злочин.

У таких умовах народився Мойсей. Розповідь подає, що обоє батьків були благочестивими людьми, тому нас не дивує вираз, що він, як немовля, був “гарний”, привабливий, вродливий. Зовсім небагато батьків, здається, розуміє, що в тому, що їхні діти не такі “гарні”, позбавлені гарних рис зовнішності та характеру, відповідальні вони самі. Цим ми зовсім не хочемо сказати, що для тої чи іншої людської пари можливо привести на світ абсолютно досконалих дітей. “Хто чистого вивести може з нечистого? Ані один!” (Йов. 14: 4).

А що ми хочемо цим сказати? Як дбайливе виведення тварин впливає на їхні риси, форму і характер, як селекція покращує плоди і квіти рослин, так виховання є могутнім фактором для людства. Більше того, хоча ні батьки, ні держава не можуть обійти увагою вибір товариша або товаришки в подружжі, все-таки одружені особи мають у своєму розпорядженні найбільш чудове обдарування, знане у світі: впливати силою розуму на характер та вигляд своїх дітей перед їх народженням, і не нехтувати ним опісля.

Коли б розумні, сумлінні люди добре розуміли цей закон природи, яка б зміна настала! Допускаємо, що такі батьки прагнули б не тільки

привести на світ дітей гарної будови, зовнішності та характеру, але їй вважали б злочином не робити для них усе можливе в цьому напрямку.

Якби кожна мати розуміла, що в період вагітності її розумовий стан може бути благословенням або прокляттям для її нащадка, якою наполегливою вона була би в протистоянні поганим настроям та роздратуванню! З якою старанністю вона стежила б за тим, що читає, з ким товаришує, якими є її думки! Як вірно вона впроваджувала б у чин ради апостола щодо того, що чисте, що справедливе, що правдиве, що шляхетне, що порядне та гарне, – думала б про це і прищепила б дитині при народженні найвищі, найшляхетніші уявлення, на які тільки здатна!

Якби батько розумів свою відповідальність, яким дбайливим він був би (у міру можливостей) у своїх прямих обов'язках – не тільки як батько та життєдавець, але й як захисник та охоронець матері, допомагаючи їй у найважливішій функції людського життя в той час, коли вона найбільше потребує підтримки. Матір, передусім у період вагітності, мали б оточувати речі, які навіюють добре, велике, шляхетне, чисте, інтелектуальне, культурне. Батько мав би бути особливо співчутливим, намагаючись тримати її розум у спокої. Навіть коли б він був занадто вбогим, щоб придбати предмети розкоші – картини, вироби мистецтва і т. п., він міг би частково заповнити цю прогалину, розмовляючи з матір'ю на шляхетні та моральні теми або читаючи разом із нею. О, коли б цивілізовані народи врешті навчилися, що таку саму турботу, яку вони проявляють до виведення бігових коней, чудернацьких собак, голубів та свиней, можна було би застосувати набагато успішніше до власних сімей, тоді кого б не вразили дивовижні результати?

Йосип Флавій, юдейський історик, каже, що люди, які побачили немовля Мойсея, несеного течією річки, покинули свої заняття і стояли, милуючись ним. Наближається час, коли досконалість людських рис, форм та характеру вважатиметься найвеличнішою річчю у світі. Тоді імена батьків таких осіб будуть вшановуватися на сторінках слави більше, ніж тих, кого нагороджували найвищими призами за квіти, плоди та німих тварин. Цілком доречно, що про батьків Мойсея так гарно говориться у Старому Завіті, а у Новому Завіті виразно

сказано, що вони були людьми віри і є зараховані до почесного переліку Стародавніх Гідних, які за свою віру повинні мати участь у “кращому воскресінні” (Євр. 11: 23).

СПІВПРАЦЯ З БОЖИМ ПРОВИДІННЯМ

Цілком можливо, що батьки Мойсея розмірковували про те, як їм зреалізувати план, який виявився таким успішним для спасіння його життя. Вони знали про звичай єгипетської принцеси ходити у відлюдне місце на Нілі купатися, що, здається, було частиною релігійного звичаю. Вони припускали, що таке гарне немовля обов'язково поверне до себе її увагу, і могли навіть, як каже передання, бути ведені при цьому сновидінням. Як би там не було, вважаємо, що це була співпраця батьків та Божественного провидіння, і вона принесла саме такі наслідки.

З очерету, який рясно росте вздовж берегів Нілу, сплели маленьку корзину. Обсмоливши її зовні, щоб всередину не потрапила вода, у неї поклали немовля і відповідної миті залишили поряд із місцем, куди навідувалася принцеса. Неподалік про всяк випадок знаходилася сестра Мойсея, Міріам, дівча років восьми, готова привести годувальницю для дитини. Цілком можливо, що принцеса здогадалася про цю хитрість і тільки посприяла їй, сподіваючись, що малюк матиме як свого опікуна власну матір, а вона буде тільки його покровителькою та благодійницею.

Ось так у Божому провидінні, всупереч незгоді царя, прегарний Мойсей був вихований у царському палаці і “навчений всієї премудрості єгипетської” в єгипетських школах. Боже провидіння готувало відповідну особу для Своєї великої праці вождя Ізраїлю, і навіть більше того – як прообраз Месії, Який у відповідному в Бога часі буде Визволителем всього людства, що запрагне стати Божим народом і хотітиме, щоб Він вів його в позаобразну Обіцяну Землю.

ДОПОМОГА І ЗАХИСТ

Скільки простоти і водночас яскравої романтичності є в цій розповіді! Подумайте про керівництво Божественного провидіння в цій справі! Одного разу дитя Мойсей опинилося в небезпеці, під загрозою в батьківському домі. У будь-яку мить його присутність могла

бути викрита і znana котромусь з єгипетських чиновників. Тоді його вбили б, дім зруйнували б, а батьків, можливо, позбавили б життя за спробу не послухатися царського наказу. Наступного дня, з волі Божественного провидіння, дитя повертається до того ж дому, а принцеса Єгипту ще й платить його матері за те, щоб та доглядала за ним, а саме дитя завдяки царській прихильності всіляко захищене.

Не знаємо, коли дитя відлучали від грудей, але вважається, що це було у віці чотирьох років. Це цікаве дитя в його цікавому віці принцеса відтепер вважала своїм сином. Йому дали ім'я Мойсей, про яке професор Сайс каже: "Трецька форма єврейського "Моше" – "Моусес" походить, як подає Йосип Флавій, від коптського (древньоєгипетського) "Мо" (вода) "усес" (врятований з). Іншими словами, грою слів принцеса створила ім'я, немовби кажучи: "Це мій син, бо я витягла його з води". Справді, ми ніколи не здогадуємося, як Божественна Мудрість вводить людське плетиво в Божественну павутину, Божественний план. Божий народ повинен завжди пам'ятати, що у всіх його справах Бог "чинить

за радою волі Своєї". Навіть використовуючи людське знаряддя, Бог, тим не менше, поважає людську волю і співпрацює з нею. А той, хто з найбільшим запалом співпрацює з Богом, отримує, відповідно, більшу частку Божественного благословення.

Не подумайте, що Боже провидіння використовує тільки Свій святий народ та його сім'ї, або що Бог використовує тільки тих, які номінально Його. У нинішній лекції бачимо, як Бог зробив, щоб навіть людський гнів славив Його і здійснив деякі Його задуми заради втілення Його великого Плану Віків посеред тих, хто нічого про Нього не знав – був "відчужений від спільноти Ізраїльської, чужий" (Гиж.). Всього дим фараона, а також принцесу Господь використав, щоб врятувати Мойсея, щоб навчити та приготувати його до великої праці. Справді, ця проста лекція, прийнята до доброго та чесного серця, приносить більшу віру в Бога та дозволяє більше покладатися на Його Мудрість і Силу у виконанні всіх ласкавих обітниць, які Він дав Церкві, Ізраїлю та світу.

R5250 (1913 p.)

ПРИГОТУВАННЯ БОЖОГО ЗНАРЯДДЯ

2 Мойсея 2: 11-25

"Блаженні лагідні, бо землю впадкують вони" (Матвія 5: 5).

Нас часто дивує, як обдумано діє Божественне провидіння. Наше життя настільки коротке, наші обмеження настільки численні, що будь-які наші плани треба доводити до ладу якомога швидше. Та не так є з Всемогутнім, Який "споконвіку" (Хом.). Він має у Своєму розпорядженні необмежений час і, відповідно, здійснює Свою владу з великою розважливістю. Для Його народу є великою утіхою запевнення, що Він знав кінець на початку і чинить все за радою Своєї волі. Дослідники Біблії отримують благословення настільки, наскільки вчаться, що Божественна воля завжди є доброю, – справедливою, мудрою і люблячою.

Освіта Мойсея коротко підсумована у Святому Письмі словами: "навчений всієї премудрості єгипетської". Переказ розповідає про його навчання у філософів того часу, кажучи, що він був успішним єгипетським генералом; проте нам краще триматися біблійного опису.

Наближався час, коли Бог збирався вивести ізраїльтян з Єгипту в землю, яка, як Він обіцяв Аврааму, буде їхньою. Все це мало бути образною ілюстрацією близького і дивовижнішого визволення Тим, Хто більший від Мойсея.

У подіях із життя Мойсея можна бачити Боже провидіння. Господь назвав його "найсумірнішим із усіх людей на лиці землі" (Гиж.). Бог шукав покірну людину до цього важливого становища і вирішив, що його займатиме Мойсей. Зробити його покірним допомогли уроки та труднощі. Хіба не очевидно, що коли б Мойсей був пихатим та зарозумілим, він не був би придатним до обов'язків та відповідальності, які перейшли до нього як вождя народу на шляху з Єгипту до меж Ханаану? Мабуть, жодна людина у світі не мала більш важкого завдання, ніж те, яке чекало на Мойсея упродовж сорока років. Можемо бути певні, що він був готовий до цих важких випробувань завдяки вісімдесятилітньому життєвому досвіду, який передував Виходу.

Прийомний син принцеси Єгипту, Мойсей, мабуть, був придворним улюбленцем і знаходився в небезпеці розвинути в собі пиху та зарозумілість. Замість того він постійно пам'ятав про свої юдейські риси, про те, що кожний знав про його приналежність до знехтуваного та гнобленого народу. Природно все це мало б вести до одного з двох: або ж він намагатиметься уникати євреїв і щораз більше ототожнювати себе з єгиптянами, або ж буде проявляти віру в особливі обітниця, яких його народ, як діти Авраама, Ісака та Якова, є спадкоємцем.

Це, можливо, була його перша проба. Чи він буде відданим Богу та тим Божественним обітницям, які стосувалися майбутнього? Чи його віра погодиться з тим, щоб обрати свій жереб із поневоленням та пригнобленням народом, втрачаючи привілейоване становище у фараона, його сім'ї та всіх впливових єгиптян? Св. Павло дає зрозуміти, що Мойсей був переможцем у всіх цих речах. Він вважав за краще зазнати страждань із Божим народом, аніж захоплюватися багатствами та почестями, які могли йому належати як прийомному членові царської сім'ї (Євр. 11: 24-26). Цілком доречно припустити, що коли б він став на боці єгиптян, то міг би навіть зійти на престол фараона.

Для Мойсея обітниця, яку Бог дав Авраамові й повторив Ісакові та Якову, яка все ще чекала на своє виконання, була більш бажаною, ніж всі земні багатства та почесті. Мойсей витримав цю пробу віри та відданості. Він буде на боці Бога за всяку ціну! Так само завжди були проби для тілесних та духовних ізраїльтян, і в наші дні вони далі тривають. Світ усіляко спонукає юдея покинути його стосунки угоди з Богом, а духовного ізраїльтянина – полишити його духовний стосунок до Бога.

Далі є правдою, що дружба зі світом означає ворожнечу з Богом, а дружба з Богом означає ворожнечу зі світом – настільки іншим і протилежним є царство темряви порівняно з Царством Світла та всім, що з ним пов'язане. Сьогодні, як за часів Мойсея, далі є правдою, що той, “хто хоче жити побожно [у теперішньому часі],... буде переслідуваний”. Але так завжди не буде. Надходить велика зміна. Той, хто любить праведність, буде вивищений, матиме благословення, а той, хто любить гріх, буде обмежений та покараний.

МОЙСЕЙ ЗНЕОХОЧЕНИЙ ТА РОЗБИТИЙ

Довіряючи Господній обітниці, Мойсей вірив, що настав час визволення ізраїльтян із рабства. Він добре знав про своє чудесне врятування і мав запевнення Божої Обітниці, що Бог має для нього особливе завдання. Тож він був готовий та охочий почати його виконувати. Але він не знав, що насправді він не готовий. Йому і на думку не могло прийти, що він потребуватиме ще сорок років особливого навчання. Думки, що настав час вийти на волю, не давали йому спокою: “Він надихне народ вірою в себе. Люди повинні знати, що хоча він виховувався при дворі фараона, його симпатії були з ними, і на нього можна покладатися як на свого провідника”.

Нагода показати свій запал до братів з'явилася тоді, коли він побачив, як єгиптянин несправедливо поведився з одним із них. Мойсей втрутився в суперечку. У бійці єгиптянин був убитий, а ізраїльтянин уцілів. Мойсей вирішив, що ніхто з єгиптян про це не знає, і закопав убитого в пісок. Тепер він не сумнівався, що його брати мовчки приймуть те, що він їхній друг та захисник, і будуть відноситись до нього з довірою, як до свого вождя, чекаючи аж Боже провидіння відчинить їм двері, щоб залишити Єгипет. Та всі ці мрії розвіялися, мов порох, коли наступного дня він побачив, що серед його братів немає такої довіри до нього, якої він сподівався, що вони, замість бути його послідовниками, готові видати його єгипетським зверхникам за допомогу одному з їхнього народу.

Геть розчарований, повний побоювань за своє життя Мойсей утік у пустелю мідіян. Здавалося, немовби вся його відданість і всі сорок років виховання та навчання були марні. Він гадав, що готовий стати вождем Господніх відділів і вести їх, а тут за одну годину всі його сподівання розбилися, і він став утікачем, боячись показатися в палаці єгиптян чи серед власного народу. “Намарно потрачене життя, – напевно вирішив він, – сорок років надій та сподівань, які ніколи не здійсняться”.

МОЙСЕЙ – ПАСТУХ В ІТРО

Утікач присів на краю криниці. Аж ось пастухи приводять свої отари до води. Серед тих, хто доглядав овець, були дочки Ітра. Деякі

пастухи повелися з ними незичливо, не допомагаючи, а, навпаки, перешкоджаючи. Мойсей, у якого було вроджене почуття справедливості, заступився за них і допоміг натягати води для отар, а потім мимохіть прийшов з ними аж до дому. Їтро сподобався чужий, хоча той не виявив, ким він є. Навчений усього єгипетського знання, один із воєначальників Єгипту, він тепер був зовсім пригнічений, упокорений, зговірливий, готовий учитися.

Мойсей одружився з однією з дочок Їтра. Упродовж сорока років був покірним пастухом овець. Він ще не розумів Господнього провидіння в його справах і всі ці роки вчився найважливішої лекції покори, повної підлеглості Божественній волі. Коли урок був засвоєний, у Бога настав час, щоб Його слуга, двічі навчений, зайняв найважливіше становище, до якого він ніколи би не надавався без таких випробувань.

Божа поведінка з Мойсеєм ілюструє загальні принципи Його поведінки з усіма, кого Він хоче зробити особливими слугами, готовими до особливої служби. Наш Господь Ісус, перебуваючи на небесних подвір'ях, засвідчив Свою відданість та довіру до Всевишнього. Як засіб для Його наступного возвеличення, Йому була дана нагода стати Спасителем людства і тим самим виконати Божественний Задум. Він радо погодився: "І хоч Сином Він був, проте навчився послуху з того, що вистраждав був" (Євр. 5: 8). Тож апостол стверджує, що за прояв повного підкорення волі Отця "до смерті, і то смерті хресної", Бог високо возвеличив

Його у воскресінні – не тільки так високо, як Він був попередньо, але ще вище від "усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване" (Фил. 2: 9-11; Еф. 1: 20-23; 1 Петр. 3: 22).

Схоже під час цього Євангельського віку Бог кличе зі світу святу громаду, Малу Черідку, щоб та була разом з Ісусом у Його великій праці майбутнього, у благословенні всіх племен землі, як про це Бог обіцяв Аврааму, кажучи: "І благословляться в тобі всі племена землі". Від кожного, хто відгукнеться на це особливе запрошення, вимагається продемонструвати відданість Богу "у наклепах і в добрій славі; як обманці, однак правдиві" (Хом.). Часом цих святих навіть ганебно називали, як св. Павла, "сміттям... для світу,.. як тими викидками" (2 Кор. 6: 8; 1 Кор. 4: 13).

Такі образи часто походили від нещасних, сліпих рабів гріха, а іншого разу, як каже Біблія, "від тих, хто хоче цього". Тим не менше, всі Божі сини, яких Він зараз приймає як членів Царського Священства (щоб вони були членами класу Нареченої), повинні бути випробувані щодо своєї покори – свого підкорення Божественній волі. Тільки ті, які навчаються цієї лекції і стануть копіями дорогого Божого Сина (Рим. 8: 29), стануть "достойними участі в спадщині святих у світлі", – будуть приготованими до слави, честі, безсмертя та Божественної природи, яку Бог обіцяв Своїй вірній, вибраній Церкві.

R5251 (1913 p.)

БУРІ НА ЖИТТЄВОМУ МОРІ

"Він змінює бурю на тишу" (Псалом 107: 29).

Якщо у світі і є щось, що змушує людину відчувати власну мізерність, то це буря на морі. Мореплавці знають, що жодна людська рука не може втихомирити бурю. Отже, цей вірш стосується Всемогутнього, нашого Небесного Отця. Та Небесний Отець завжди користується знаряддями. Святе Письмо розповідає, що Він, створивши одну велику істоту, відпочив. Цією істотою був Логос, Єдинородний в Отця, Первородний з усякого творива (Кол. 1: 15;

Об. 3: 14). Уся влада Отця з тих пір виконується через Господа Ісуса.

Вираз Святого Письма, вжитий як наш вірш, мабуть, не був цілком і повністю зрозумілий псалмистові, який говорив це пророцтво. Як і інші численні біблійні вірші, він має особливе застосування до Церкви Христа. Апостол Павло говорить, що ці речі були написані наперед для нашого нагадування, повчання (1 Кор. 10: 11). Віримо, що майже всі пророцтва стосуються перш за все Господа і Його Тіла. Господь дозволяв багато бур на маленьку громадку Своїх послідовників. Часом ціла життєва мандрівка була

однією суцільною бурєю. Ми інколи співаємо: “Як ревуть життєві бурі”. У своїх Посланнях апостол дає зрозуміти, що тим, які не мають бур, випробувань та труднощів, бракує доказу, що вони є Божими дітьми, бо тоді Бог не поводитися з ними як зі Своїми дітьми (Євр. 12: 7, 8).

Якщо ми – Божі діти, нам потрібно мати випробування та перевірки, які б зробили нас придатними до спадщини святих у світлі (Кол. 1: 12). Мета всіх цих труднощів – наблизити нас до Господа, змусити відчути, що ми потребуємо Божественного притулку й опіки. Отже, ці бурі приносять благословення. Не подумайте, що ці бурі – буквальні чи образні – викликає Бог. Ми маємо великого ворога – сатану. Хоча буквальні бурі, як відомо, є наслідком дії природних законів, однак для їх появи може бути задіяна сила духовних істот. Під час служіння нашого Господа саме така буря здійнялася на Галілейському морі. Хоча озеро не дуже велике, буря була такою раптовою та лютою, що човен опинився в небезпеці піти на дно. Учні, досвідчених рибалок, охопив жах. Ісус у цей час спав на кормі. Вони підійшли до Нього і вигукнули: “Учителю, чи Тобі байдуже, що ми гинемо?”

БУРІ – ВИПРОБУВАННЯ ВІРИ

Сатана знав, що Ісус та учні перебувають у човні на морі. Можливо, він думав, що, викликавши бурю, він знищить Ісуса та зламає Отцівський План. Та Ісус насварив бурю. Цього, думаємо, Він би не зробив, коли б вона була від Отця. Тоді Він звернувся з цією лекцією до учнів: “Чого полохливі ви, маловірні?”

Дозволяючи таку бурю, Господь, очевидно, мав намір випробувати віру учнів і дати урок, який цей вірш дає нам тепер. Він хотів, щоб вони пам’ятали на майбутнє, під час усіх їхніх труднощів (чи то внаслідок власних недоліків, чи недоліків інших, чи в результаті діяльності злих ангелів), що все є під Божественним доглядом. Нам теж треба про це пам’ятати: ми маємо запевнення, що все це діятиме нам на добре, і разом зі спокусою Він подбає про шлях для втечі, щоб ми могли її витримати (1 Кор. 10: 13).

Буря на морі і те, що Господь насварив її, було ілюстрацією. Тож коли ми маємо випробування та труднощі, ми повинні кликати до Господа – повинні проявити достатньо віри, щоб кликати до Нього. Це не повинна бути сліпа віра, яка

казатиме: “Що призначила мені доля, те й випаде, і немає виходу”. Так налаштовані язичники, але з нами є по-іншому. Господь дозволяє бурі, які б тиснули на нас щораз більше, щоб ми кликали до Нього. Тоді Він почує і дасть потрібне визволення. Можливо, Він не завжди дасть швидке визволення, але відкриє шлях для втечі. Ми повинні пам’ятати також, що Він має діло з Новим Створінням. Ці бурі можуть бути всередині, в нас самих – бурі почуттів, гніву, відчаю. Ми не повинні дозволити їм продовжуватися, а повинні голосно кликати до Господа про допомогу, щоб стати переможцями в цих бурях-випробуваннях.

ВЕЛИКА БУРЯ БЛИЗЬКОГО ГНІВУ

Ця подія на Галілейському морі зображує речі, які Господь робить зараз для Церкви і робитиме в майбутньому для світу. Він збирається звільнити весь світ від гріха та смерті, які панували довгих шість тисяч років. Цей період був однією тривалою бурєю з окремими короткочасними затишшями. Тим часом світ отримує певні великі уроки того, якою бажаною є згода з Богом. Колись люди зрозуміють і вельми оцінять важливість перебування в повній згоді з Богом і слухняності Божественному керівництву. Ось так закладається камінь основи їхнього виховання напередодні наступного віку.

Врешті, буря на Галілейському морі наочно зображує великий час утиску, яким закінчиться цей вік. Тоді панування сатани припиниться і почнеться царювання Месії. Ми не повинні думати, що Ісусове Царство приносить великий час утиску. Біблійна думка полягає радше в тому, що в теперішньому часі Христос провадить працю з Церквою, і разом з укомплектуванням Церкви, з прославленням Церкви буде встановлене Христове Царство. Цей День Утиску радше є Днем Єгови. У ньому задіяна Божественна Справедливість.

Проте це не означає, що ми повинні виключити з цього Господа Ісуса, адже Він є головним фактором у всьому, що Бог робить. Та коли прийде Царство Месії, воно матиме обмежувальну силу – скине пихатих, поверне гнів людини так, щоб він славив Бога. Цей гнів людини принесе “час утиску, якого не було від існування люду аж до цього часу”. У деяких біблійних ілюстраціях він представлений як

вихор, ще в інших – як велика припливна хвиля, як море і гуркіт хвиль. Тоді посеред великої бурі, якої буде достатньо, щоб повалити всю людську будівлю, буде встановлене Царство Месії. Воно припинить війни. Сатана буде

зв'язаний. Світло знання про Божу славу наповнить цілу землю. “Прийде бажання всіх народів” (KJV), Яке упізнають по тому, що Воно через Царство Месії змінить бурю на тишу.

R5239 (1913 p.)

ЗАКОННЕ І ДІЙСНЕ СКАСУВАННЯ ГРІХА

Оскільки весь рід перебував у Адамі, коли його засуджено, то весь рід засуджено разом із ним, і відтоді впродовж шести тисяч років було неможливим позбутися цього Божественного осуду через слабості, кволості, гріх. Бог подбав про Відкупителя саме з метою зняти вирок смерті з людства, який лежить на ньому внаслідок непослуху Адама, щоб так само, як осуд перейшов на всіх через непослух одного, так і виправдання до життя через слухняність одного могло перейти на всіх (Рим. 5: 18, 19).

Понад вісімнадцять століть тому наш Господь дав викупну ціну за людське життя. Весь цей час з-посеред людства відбувається покликання Церкви, якій дозволено брати з Ним участь у Його жертвній смерті, щоб згодом також ділити Його славу. Коли останній член перейде за завісу, і великий Первосвященик буде укомплектований – Ісус, Голова, і Церква, Його Тіло, – Христос представить Свою заслугу за гріхи всього світу. Божественна Справедливість прийме цю заслугу. Разом з її прийняттям будуть законним чином скасовані гріхи всього світу, так як гріхи Церкви зараз. Коли ми приходимо до Божественно встановлених стосунків із Господом, для нас, які є в Ісусі Христі, немає жодного осуду (Рим. 8: 1).

У кінці Євангельського віку, коли викупна ціна буде застосована за світ і прийнята Отцем, увесь світ буде переданий у руки Ісуса Христа. Тоді через Христа як Посередника почне діяти Нова Угода, умови та вимоги якої будуть відкритими для всього людства, бо вона міститиме благословення для всіх.

Та людям доведеться щось робити, щоб скористатися з благословень цієї Угоди. Якщо завдання Бога – укласти таку Угоду, то завдання людства під час тисячі років Христового царювання – прийняти її умови і прийти до згоди з Богом через її вимоги. Поступово людство (всі, хто захоче) підніматиметься до критерію

вічного життя, натомість ті, які не захочуть відгукнутись, помруть другою смертю.

З такого погляду бачимо, що буде потрібна ціла тисяча років Христового царювання, щоб повністю виконати працю позаобразного Дня Примирення – поєднати все людство з Богом. Праця поєднання містить у собі задоволення Справедливості не тільки на початку Тисячолітнього віку, але й упродовж Тисячоліття. Це показано в образі інавгурації Угоди Закону. Мойсей спочатку покropив кров'ю скрижалі Закону, а потім всіх людей. І як праця кроплення людей була завданням, яке, мабуть, зайняло багато часу, так позаобразне кроплення людства також займе багато років.

БЛИЗЬКЕ УРЕГУЛЮВАННЯ СПРАВИ ГРІХА

Відповідь на запитання, чи людство вийде з гробу вільним від осуду, здебільшого залежить від точки зору. Люди вийдуть вільними від Божественного осуду, бо весь осуд, який дістався їм спадково, буде відшкодований викупною ціною, заплаченою Христом за Адама та за всіх з його роду. За інші гріхи, окрім спадкових, відбудеться урегулювання в кінці Євангельського віку. Святе Письмо показує, що від теперішнього покоління Бог вимагатиме всієї праведної крові, пролитої від Авеля аж дотепер. Отже, за свідомий гріх буде відшкодування через великий час утиску, якого ніколи не було, відколи існує народ, аж до цього часу (Дан. 12: 1; Мт. 24: 21).

Образ такого утиску бачимо в тому, що прийшло на юдейський народ у кінці Юдейського віку (Мт. 23: 34-36). У Об'явленні знаходимо ілюстрацію цього майбутнього відшкодування завданої несправедливості. Читаємо: “Аж доки, Владико святий та правдивий, не будеш судити, і не мститимеш тим, хто живе на землі, за кров нашу? І кожному з них дано білу одягу, і сказано їм іще трохи спочити, аж поки доповнять число

їхні співслуги, і брати їхні, що будуть побиті, як і вони” (Об. 6: 10, 11). Цей День Помсти є поряд, біля дверей християнства.

З цього всього зрозуміло, що Божественна Справедливість не збирається зупиняти перевірку рахунків, доки не відбудеться, так би мовити, повний перегляд книги Справедливості. Від того часу кожен буде відповідальним за слабості та вади своєї поведінки (Єр. 31: 29, 30).

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗАЛЕЖНО ВІД ЗДІБНОСТІ

Людство не буде підзвітним за порушення досконалого критерію, проте кожний нестиме відповідальність залежно від свого знання та здібності. Під час Тисячоліття порядок буде таким, який сьогодні вважається справедливим у порядній сім’ї: сильнішій дитині дають нести важчу ношу. Так само в майбутньому віці кожен отримає те, що зможе знести. Він не вважатиметься відповідальним за досконалість і не підлягатиме осуду за невміння досягти її, а буде суджений відповідно до спроможності.

Під час тисячі років кожна особа робитиме поступ у міру того, як вона намагатиметься підпорядкуватися вимогам Царства. Та перш ніж вона це зможе робити, їй потрібно буде увійти під Нову Угоду і офіційно постановити підпорядкуватися вимогам великого Царя і Його Помічників. Якщо вона цього не зробить, то буде вважатися поза законом і у віці ста років буде знищена як грішник (Іс. 65: 20). Її слабості не будуть вважатися гріхом, хіба що в тому значенні, що всяка недосконалість є гріхом. Та ніхто не буде відповідальним за щось більше, ніж він здатний зробити, ані не буде засуджений за те, що не зміг зробити.

У Тисячолітньому Царстві людство трактуватимуть не особисто (як Церкву в цьому віці), а колективно (як було з юдейським народом). Особисті відносини з Отцем будуть можливі не раніше, ніж у кінці тисячі років, коли Месія усуне всяку недосконалість і підніме людство з умов гріха та смерті до досконалість людських істот. Тоді Він передасть Царство Отцю і більше не стоятиме між людством і Божественною Справедливістю (1 Кор. 15: 24).

Однак Святе Письмо показує, що перед тим, як Небесний Отець прийме відновлений людський рід, Він дасть йому дуже суворе випробування, дозволяючи надзвичайно облудному впливу поширитися у світі. Цей вплив походитиме від “дракона, змія стародревнього, який є диявол і сатана” (Хом.). У той час кожен вмітиме відрізнити добро від зла. Тому випробування буде для того, щоб показати, чи ті, які знають, що таке добро, чинитимуть зло. У результаті Господь вимагатиме від них (як вимагав від батька Адама та матері Єви) продемонструвати, чи вони настільки віддані Йому, як повинні бути (Об. 20: 7-10).

Коли хтось не встоїть в якомусь із цих випробувань слухняності, то вважатиметься негідним вічного життя і буде знищений. Хто виявиться гідним вічного життя, отримає його. Про той час апостол Павло каже: “Саме створіння визволиться від неволі тління на волю слави синів Божих” (Рим. 8: 21). Усі слухняні члени стогнучого людського роду будуть визволені з умов гріха та смерті на повну волю Божих синів, яку мав Адам до свого гріхопадіння. Вони матимуть знання, якого йому бракувало, і перейдуть випробування, яке він не зміг перейти.

R5239 (1913 p.)

ВІДПОВІДЬ РЕДАКТОРА "ZION'S WATCHTOWER"

Дорогий брате _____, радий відзначити твою старанну проникливість у вивченні Святого Письма. Це один з уроків, який всі дорогі приятелі в Правді повинні засвоїти, – не приймати беззастережно всього, що вони читають, ані всього, що той чи інший пілігрим може сказати. Цей самий принцип, звичайно, справджується в стосунку і до того, що ми

викладаємо, усно чи на папері. Все, що ми приймаємо як духовний харч, треба цілковито переосмислювати перед засвоєнням. Ми маємо велику довіру до всіх дорогих братів, зайнятих працею пілігримів, інакше вони не представляли б Товариство, тим не менше, ми не зобов’язані нести відповідальність за кожний їхній вислів. Віримо, що вони мають цілком добрі наміри, та

досконалість вдасться досягти тільки за завісою. Тепер перейдемо до твого запитання.

Ми не можемо повністю схвалити фразеологію процитованого тобою виразу. Уся Церква помирає як жертви гріха в тому значенні, що Гріх та Смерть персоніфіковані у Святому Письмі. Гріх спонукав усіх, хто чинив опір Правді та переслідував Господа і Його посвячених послідовників.

Та ми не можемо погодитися з думкою, що смерть нашого Господа була покаранням. Один вірш можна було би вважати підтвердженням цієї думки, а саме: “Бо Того, Хто не відав гріха, Він учинив за нас гріхом” (2 Кор. 5: 21). Однак цей вірш, на нашу думку, означає, що наш Господь, Який не відав гріха, став Жертвоприношенням за гріх за нас. Пам’ятаємо також вірш Писання, який говорить: “Як Мойсей підніс змія в пустині, так мусить піднесений бути й Син Людський” (Ів. 3: 14). Змій, щоправда, є символом Гріха, але ми можемо бачити тільки один шлях, яким на нашого Господа можна дивитися як на змія: Він підлягав усім обставинам, крізь які повинен перейти грішник. Тому Він страждав як грішник і зазнав за грішника тієї ж карі, якої можна було вимагати для будь-якого грішника. І хоча Він здавався злочинцем, грішником і т. п. в очах людей, зовсім по-іншому все виглядало в очах справжніх послідовників та Отця.

Ісус виразно сказав, що Він поклав Своє життя, тобто підкорив його, бо так Він міг найкраще послужити Отцівським задумам. Він не віддав Свого життя, ані не помер під осудом

як грішник. Він не втратив Свого життя, ані юдеї чи римські воїни не відібрали життя в Нього без Його дозволу. Він поклав його Сам. Коли б Він помер як грішник в Божих очах, із гріхом, приписаним Йому від Отця, то не мав би нічого, що міг би дати для відкуплення Адама та Його роду, – не зміг би стати Відновителем людей у Часах Реституції.

Ми стверджуємо, що єдиним правильним розумінням смерті Господа є розуміння її як прояву Його абсолютного послуху волі Отця. Ця надзвичайна слухняність була нагороджена Божественною природою та славним возвеличенням у Його воскресінні. Піднятий, славний Відкупитель ще не задовольнив Справедливість і не заплатив нічого за нікого, доки не піднявся на висоту. Тоді Він застосував Свою заслугу за всіх, які під час цього віку приймуть поклик Отця і яких Він притягне, щоб стати членами Тіла Христа. Кожному з них Він приписує достатньо Своєї заслуги, щоб компенсувати недоліки їхньої плоті, щоб вони, як і Він, могли принести Богу жертву, святу та прийнятну, і на основі цього могли бути зачаті до духовної природи.

Згодом людське життя нашого Господа, невтрачене і ще невіддане, буде дане на користь Ізраїлю та світу, скасовуючи “гріхи всіх людей” і гарантуючи Йому Посередницький Престол Тисячолітнього віку, щоб благословити Ізраїль через Посередника, а через Ізраїль усі покоління землі під Новою Угодою Ізраїлю.

R5253 (1913 р.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.